

GENT DEL MASNOU

GDM **25** anys
1985 2010

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 279, setembre del 2010

Hem fet la Pica!

TALLER DE PUBLICITAT
DISSENY GRÀFIC

Jaume I, 112
93 555 80 06/16 59
08320 El Masnou · El Maresme
Lluís Valls Marí

MASNOVINA
RELOJERIA - JOIERIA

1964 · 46 anys · 2010

DUWARD
AQUASTAR

C/ Barcelona, 9 Tel. 93 555 07 76

CE masnovina@masnovina .com -

www.masnovina.com

Genis Oliveras

Tallers Masnou. 87 anys al seu servei

Exposició i venda: Àngel Guimerà, 14. Taller: Puerto Rico, 28 Tel. Fax: 93 540 31 57 el Masnou

PORTES AUTOMÀTIQUES i MANUALS

Enric, sl

- Portes de garatge i barris, manuals i automàtiques
- Automatització de tot tipus de portes i persianes
- Receptors i emissors
- Cèl·lules fotoelèctriques
- Detectores magnètics
- Instal·lació, manteniment i reparacions

DEMANEU INFORMACIÓ

Port esportiu el Masnou, local 77 · 93 540 72 40 (Hores convingudes) · El Masnou

P. Buvisa. C/ Indústria 14 · 93 555 93 88 · Teià

www.automatismesenric.com

Equip de Redacció:

Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada: Dillunaires de *Gent del Masnou* a la Pica d'Estats.

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
93 540 39 29
gentmas@suport.org
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

Primerísim OFRENA FLORAL DE LA DIADA

Dissabte 11 de setembre del
2010, a les 11.30, Ofrena
Floral a la plaça de l'11 de
Setembre

La *Coral Xabec* hi participa-
rà amb el *Cant dels
Segadors* i altres cançons
patriòtiques.

Tots els socis i simpatitzants
de Gent del Masnou hi sou
convidats.

**CAMPANYA DE
DONACIÓ DE SANG**
Diumenge 3 d'octubre
de 10 a 14, al local de
Gent del Masnou.

Editorial **UNA NOVA DIADA NACIONAL DE CATALUNYA.**

Ja hem entrat al mes de setembre, a les escorialles d'aquest estiu llarg i calorós; i una vegada més ens enfrontem a un nou curs amb ple de reptes, il·lusions, incerteses i projectes al davant, tal com ha de ser. Les aules d'estudi i les empreses recuperen la vitalitat esmorteïda durant les vacances i tot plegat torna a la normalitat temuda i desitjada alhora.

També a la nostra associació recuperem el pols de les activitats, aparcades temporalment per donar descans als col·laboradors, i enfilem el darrer terç de l'any amb nous curssets, exposicions, vetllades literàries, butlletins, assaigs i concerts de la Coral Xabec i tot un requitzell d'actuacions que anirem anunciant oportunament i que esperem poder compartir amb tots vosaltres.

Amb motiu de la celebració dels 25 anys de *Gent del Masnou*, hem previst de fer un sopar de germanor dels socis i una nova jornada de portes obertes. Tot això ho anirem concretant en el Butlletí del proper mes d'octubre i també ho podreu consultar en la pàgina web: . Ull viu, doncs.

Al bell mig de tot això una nova Diada Nacional de Catalunya ens arriba, just en un moment que podem qualificar d'extraordinari. A resultes de la tardana i mal girbada sentència del T.C. sobre l'Estatut i de la contínua erosió de les competències de la Generalitat per part d'un estat cada cop més centralista i acaparador, aferrat al café per a tothom (sense copa ni puro i pagat pels mateixos de sempre), la societat civil del nostre país s'ha tret la son de les orelles i ha dit prou, estimulada pel *tsunami* del *Dret a decidir* iniciat a Arenys de Munt, amb les nombroses rèpliques esdevingudes arreu de Catalunya i les que seguiran els propers mesos organitzades pel poble ras, al marge dels partits polítics, massa entretinguts i enrocats a mantenir el seu modus vivendi en l'organigrama parlamentari.

L'esclat del 10 de juliol passat va ser l'acta notarial de tot aquest descontentament general. Atenta a la crida d'*Òmnium Cultural*, la Catalunya que es va concentrar a Barcelona aquella tarda de juliol va ser l'expressió viva i feaent d'aquest sentiment que s'ha anat covant els darrers mesos per tots els racons del país, fins i tot en persones no manifestament independentistes i en entitats, institucions i gremis poc propicis a mullar-se en situacions punxegudes o compromeses com la que fa al cas.

Aquesta oportunitat històrica no es pot desaproveïtar i caldrà veure com reaccionen els partits més propers –de forma clara o veladament– a un procés d'autodeterminació per a Catalunya; i, alhora, confiem que les aliances, acords o pactes entre les diferents propostes sobiranistes extraparlamentàries siguin capaces de relligar un entramat sòlid apte per aglutinar tot aquest devesall energètic que s'ha generat a l'entorn d'un projecte tan engrescador per al nostre país.

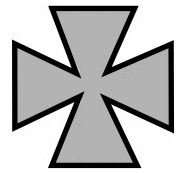
Que la Diada de l'11 de Setembre ens hi ajudi a tots plegats.
Bona Diada!

El President

En l'acte de l'ofrena floral que tindrà lloc el proper 11 de setembre, a 2/4 de 12 del migdia, a la plaça de l'11 de Setembre, del Masnou, hi participarà la nostra Coral Xabec amb diversos cants patriòtics. Hi sou tots convidats.

Sumari

EDITORIAL	3
BÚSTIA OBERTA	5
IN MEMORIAM <i>Emília Marfà i Alfons Aragó</i>	9
ANÀLISI D'UN RETOL per l'observador	10
EL FUTUR INCERT per Joan Camps	11
CRÒNIQUES per Joan Muray	14
RASCA I PICA per Ramon Serra	15
FOZ DO IGUAÇU per Joan Maresma Duran	16
HISTÒRIES DE LA VILA per Joan Muray	18
QUI ÉS AQUEST PERSONATGE? per Antoni Ferrero	21
TEATRE CAPITAL per Rosa M. Isart i M. Josep R. Lucas	21
HEM FET LA PICA per Jaume Boadella	22
CONTES DEL MASNOU per J. Condeminas	25
PARLEM DE LLIBRES per Pere Martí Bertran	26
LA PUNTA DE LA LENGUA per Esteve Pujol	26
LAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT per Carles Maristany	27
ANECDOTARI Per Rosa Pagès	29
GENT DEL MASNOU INFORMA	29
ARRAN DE SÒL per Pledebut	30
LA CUINA DE L'ANTÒNIA per El Cullerot	30
SÍMBOLS DE CATALUNYA	32

FARMACÈUTICS DEL MASNOU

24 hores al seu servei

Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

Setembre 2010

1	dimecres	Riera
2	dijous	Fàbregas
3	divendres	Viayna C
4	dissabte	Dominguez
5	diumenge	Dominguez
6	dilluns	Riera
7	dimarts	Aymar
8	dimecres	Viayna C
9	dijous	Dominguez
10	divendres	Ocata
11	dissabte	Ocata
12	diumenge	Ocata
13	dilluns	Aymar
14	dimarts	Fàbregas
15	dimecres	Viayna C
16	dijous	Dominguez
17	divendres	Riera
18	dissabte	Aymar
19	diumenge	Aymar
20	dilluns	Fàbregas
21	dimarts	Viayna C
22	dimecres	Dominguez
23	dijous	Aymar
24	divendres	Ocata
25	dissabte	Riera
26	diumenge	Riera
27	dilluns	Viayna C
28	dimarts	Dominguez

29	dimecres	Aymar
30	dijous	Ocata

Octubre 10

1	divendres	Riera
2	dissabte	Fàbregas
3	diumenge	Fàbregas
4	dilluns	Dominguez
5	dimarts	Aymar
6	dimecres	Ocata
7	dijous	Riera
8	divendres	Fàbregas
9	dissabte	Viayna C
10	diumenge	Viayna C
11	dilluns	Fàbregas
12	dimarts	Fàbregas
13	dimecres	Riera
14	dijous	Aymar
15	divendres	Viayna C
16	dissabte	Dominguez
17	diumenge	Dominguez
18	dilluns	Ocata
19	dimarts	Riera

DIADA

M. de Déu del Pilar

AYMAR (Maricel)	Almeria, 14	93 555 03 81
DOMINGUEZ	Enamorats 2, (Enfront Estació del Masnou)	93 555 59 36
FÀBREGAS	Navarra, 68	93 555 19 79
OCATA	St. Domènec, 1	93 555 33 08
RIERA	J.Llimona, 22 (Enfront C.Nàutic)	93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba, 23	93 555 04 03

Els serveis de guàrdia són de 9 del matí a 9 del matí
El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia

h o c r e c f a n t à s t i c a a s t a t e m i a d r a d a r f a r a n o b e s t i c d a c o l d a m b

Totes les cartes adreçades a la **Bústia Oberta** cal que portin les dades personals de l'autor: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura. L'extensió no excedirà de vint ratlles mecanografiades a doble espai; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les. A les cartes que es publiquin hi hauran de figurar el nom i cognoms de l'autor o les inicials corresponents, i en cap cas no es publicaran cartes amb pseudònim.

Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes; seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

ESTIMADA MARIA ANTÒNIA,

Ens ha colpit aquesta nit la notícia de la teva marxa, et trobarem a faltar molt.

Normalment tinc més facilitat de paraula; però, quan la persona que emprèn el nou camí és una persona estimada com tu, aquestes paraules a vegades costen de sortir.

Has estat una bona amiga, i millor mare i esposa; també has tingut la sort que Nostre Senyor ha vingut a buscar-te quan ja has pogut conèixer i gaudir del teu nét, encara que poquet, però ho has pogut fer, a qui de ben segur protegiràs i cuidaràs des de dalt del cel, aquest cel que des d'avui és més blau i compta amb una estrella més, que cada nit sortirà amb força i energia per ajudar a seguir al camí que vas començar en el seu dia amb el nostre estimat Jordi i les nenes.

Maria Antònia, ens deixes un gran i sentit buit, però això ja ho saps, m'acomio de tu amb la frase que ens dèiem cada cop que ens vèiem entre rialles, fos estiu o hivern: "Per si no ens veiem... Bon Nadal."

Fins sempre, Maria Antònia; et portem al cor, el cor compungit que avui ens plora i ens fa mal, però amb el confort de saber que allà on vas estaràs bé. Em

costa ara dir-te adéu, però també sé què és el que haig de fer. Adéu, Maria Antònia; un petó molt fort.

Joan Riera i Vinardell, en nom de Joan, Paqui, Joanna i Farners)

NECROLÒGICA

Ai... ai... Vicenç, Vicentó, com et deia jo, sento la teva marxa, eres un home trempat i bo, que sempre em deia alguna cosa, sempre reïem, sempre una paraula amable, eres per mi un ser entranyable. A casa sempre heu estat un matrimoni estimat, tu amb la teva Rosalia. Sempre us estaré agraïda pel tracte que heu tingut amb els meus pares i sobretot amb el pare.

Ara marxés, i fins això has sabut triar: al dia... has tingut un xofer d'excepció, ha vingut a buscar-te al teu sant patró, sant Cristòfol, patró del conductor. Sempre estaràs present amb nosaltres; un petó.

Paquita de Gracia Prat i família

LA BARQUETA: RESPOSTA A CARLES MONTES

Estic d'acord que els dibuixos que fan els nens són maquíssims, però amb una mica de l'ajuda que aquesta metodologia no permet, els nens també són capaços

de fer moltes altres coses. Estic convençuda que en la creació dels murals i altres decoracions que hi ha a la resta d'escoles, els nens hi han participat de forma il·lusionada i activa. No tot és comprat. No estic en contra dels preceptes *Piklerians per se*, però jo preferiria que fessin més coses i vostè prefereix que no. OK.

Rosana Rivero Navarro

QUÈ PASSA AMB L'OPOSICIÓ

Em trobo amb un vell conegut, ja jubilat com jo, veí dels "bloques", que em comenta amb to crític que tant l'Alcalde com el Regidor d'Afers Socials havien comentat als socis del *Casal de Can Mandri* que la culpa del retard en l'ampliació del seu local la tenia CiU.

Passejant la néta, una veïna del Casc Antic, coneixedora de la meua trajectòria política, molt amablement em recrimina el retard de la posada en marxa de l'aparcament del *Mercat Vell*, tot assenyalant-me que el tinent d'alcalde d'urbanisme escampava pel barri que la culpa era de CiU.

Com que vaig passar-me setze anys formant part dels quatre primers governs municipals de la democràcia (1979-1995), sé molt bé que la culpa de les coses que no funcionen només poden ser del govern mateix, i més si, com l'actual, disposa d'una majoria suficient; una altra cosa és que no en sàpiguen prou d'administrar.

Doncs en el primer cas, CiU es va oposar a una remodelació urbanística feta a

corre-cuita, que modifica l'edificabilitat de la parcel·la de Can Mandri, emparant-se en el fet que el Casal ocupa una illa sencera, cosa que no és certa, i podria no ajustar-se a la Llei d'Urbanisme en vigor. En el segon cas, la posada en marxa de l'aparcament del *Mercat Vell*, primer es va retardar per adequar-lo a les necessitats de les persones discapacitades, i més tard a refer les condicions per a la concessió de les places, aprovades erròniament, la qual cosa requereix una nova aprovació del Ple de l'Ajuntament, independentment dels problemes de subministrament elèctric, que podrien derivar en la instal·lació d'un transformador, la qual cosa ja seria el sùmmum de la improvisació. Tot plegat, un enorme exercici de mala gestió.

Això és del que tenen culpa els regidors municipals de CiU a l'oposició, de complir amb el seu deure fiscalitzant la gestió del Govern, que prou falta li fa, vistos els nyaps i pegots de tota mena denunciats pels masnovins en aquesta mateixa publicació, i que tants milions d'euros de més ens estan costant.

Marià Aran i Gonzalez

RESPOSTA

Sr. President,

A diferència de la persona que s'escuda sota les inicials M.A.R. en el seu escrit del mes de juny criticant Ramon Serra per l'encertada reflexió vers tot un representant del franquisme traspassat recentment i que ha rebut honors màxims per l'ampli ventall polític des de Barcelona fins a Madrid; a

El Petit Vailet

CURS

2010-2011

LLAR D'INFANTS A PARTIR DELS 4 MESOS

- Programa específic per a cada edat, des dels 4 mesos als 3 anys.
- Horari extens: de les 7.45 del matí a les 18.30 de la tarda
 - Cuina pròpia (papilles, triturats, règims, etc.)
- Servei de pediatre i de psicòleg / escola de pares
 - Personal titulat amb experiència
 - Piscina pròpia • Català i anglès
 - Sistema d'estimulació precoç (G.Doman)
- Gran jardí • Audiovisuals • Ritme - Iniciació a la música

I el que és més important... el seu fill o filla serà feliç!

Vailets-Parc s'acomiada

La direcció de **Vailets-Parc**, d'Alella, vol agrair a tots els pares i mares la confiança mostrada en tots aquests anys. Molt a pesar nostre, l'escola ha tancat les portes. En el record més bonic queden tots els cursos passats plens de jocs i cançons, gargots, lletres i números, alegries i llàgrimes, plastilines i colors, bits i músics, festivals de fi de curs carregats d'il·lusió, i moltíssimes i felices anècdotes. Són anys que mai més no podrem oblidar perquè formen part de la nostra vida, però el nostre esperit està alegre, i aquesta alegria continua en el **Petit Vailet** del Masnou; els hi convidem. Som una llar d'infants on els seus fills i filles es trobaran d'allò més bé i, a més a més, amb tots els avantatges que ens dóna l'experiència d'aquesta important trajectòria en el món dels infants... que és el nostre.

Moltes gràcies

EL PETIT VAILET

Ventura Gassol, 29 el Masnou 93 555 57 11

www.vailets.com

d'altres no els cal amagar-se, Sr. o Sra. M.A.R. Contràriament dels dictadors i els seus fidels seguidors, els demòcrates es conformen a denunciar públicament les malifetes que consideren oportunes. No els cal afusellar ningú... en el Camp de la Bota, per exemple, persones que pensen diferent d'ells. El problema no és el Sr. Serra fent-nos memòria d'algunes facetes del difunt Sr. Samaranch; el problema real és el servilisme i claudicació total, no ja de les autoritats demòcrates, que també, sinó dels representants de la premsa a qui vostè envia Serra perquè n'apregui, amb el comportament servil vers un silenci absolut de la biografia completa del finat. Afortunadament, i malgrat tots els problemes derivats d'aquest fenomen global anomenat crisi, afortunadament dic, ens queden espais com *Gent del Masnou*, on vostè, el Sr. Serra i fins i tot jo mateix, podem dir la nostra sense haver d'esbatussar-nos. És molt més honorable –crec jo– recordar Serra com “plomilla fracassada”, que no pas pel que hi figura a l'àmplia, ambiciosa i dilata-da biografia del Sr. Samaranch.

Tres quarts del mateix els diria –com a reflexió a la seva actitud– a les quatre persones que en el mateix *Gent del Masnou* fan llenya de la signant Rosana Rivero. Obliden aquestes persones la llibertat democràtica que ens proporciona la Constitució quant a manifestar allò que considerem inadequat. Especialment si la mancança procedeix d'un estament de caire oficial, perquè ja prou

que ens crivellen d'impos-tos perquè els deixem pas-sar les carències pròpies d'un país del tercer món, ni que siguin provisionals, quan la inauguració oficial s'ha endarrerit cinc mesos del previst. De forma especial, si aquesta inauguració és d'una escola bressol, que ha d'atendre un servei per a uns pares que no tenen cap altra alternativa per als seus fillets que la que suposadament els havia de proporcionar la Regidoria d'Ensenyament amb la susdita escola bressol, inaugurant-la quan era previst, en començar el curs. I, en lloc d'excusar-se, el personal de la Regidoria carrega les bateries contra la pobra mare per haver reclamat. Que consti: el Sr. Serra, la Sra. Rivero i jo mateix no ens coneixem de res. Si més no, jo a ells.

I per finalitzar, dir també que he rebut resposta a la meva carta adreçada al President R. Zapatero. Una resposta clàssica de retòrica política i completament buida de continguts. No dona satisfacció a cap de les nombroses preguntes de caire social que li vaig fer. Cada vegada tinc més clar el color de les butlletes que utilitzaré per anar a votar en el futur. Per què tots els polítics deuran cercar el mateix?

Gràcies, Sr. President.

Àngel Zamora i García

CONVERSA AMB JORDI PUJOL

El divendres 16 de juliol a la tarda vam tenir ocasió d'assistir a un acte al Masnou on vam poder parlar obertament amb l'ex-president de la Generalitat de Catalunya, Molt Hono-

nable Sr. Jordi Pujol.

El meu inici de conversa amb el Sr. Pujol va ser, a part de presentar-me formalment, situar-lo en la meua posició ideològica. Jo sóc CATALÀ, NACIONALISTA, NO INDEPENDENTISTA i FEDERALISTA EUROPEU.

La meua sorpresa més gran va ser trobar-me parlant amb qui va ser un alt dirigent català, el més alt en el seu moment, i que ell m'expressés que pensava exactament igual que jo. Que estima la seva Nació, Catalunya, com ningú; que defensa el seu País, Espanya, com a súbdit fidel; i que viu amb l'esperança posada a créixer en el futur cap a uns Estats Units d'Europa.

La serenitat, el coneixement i l'experiència d'aquest home em produeix la sensació que tornarà a ser Catalunya com a Nació la qui estiri del carro per aixecar Espanya com a País de la situació econòmica per la qual passem.

Però encara em van sorprendre més les seves paraules quant a la nostra relació amb la resta dels nostres paisans espanyols. El seu missatge va ser de resistència.

Catalunya ha de resistir l'atac que des de la resta d'Espanya s'està fent en contra seu. Que Catalunya ha de seguir suportant la sagnia de 60 milions d'euros que diàriament entreguem al Govern Central perquè els reparteixi entre totes les altres autonomies. Catalunya ha de resistir davant les mentides que molts gosen explicar a la resta d'Espanya sobre el que passa aquí. I estic convençut que Catalunya resistirà. Catalunya no

s'independitzarà. Almenys mentre la majoria de catalans no ho vulguin així; i això em sembla que ni ho veuran els meus ulls ni els del meu fill.

Catalunya continuarà davant del carro espanyol, tot i estant en desacord amb moltes de les seves actuacions, i malgrat que aquestes ens siguin realment adverses.

Els polítics catalans que ens representen a Madrid continuaran donant suport a aquelles decisions que el partit governant de torn, sigui del color que sigui, hagi de prendre, encara que siguin poc populars, però necessàries per al bé d'Espanya.

I la resta d'Espanya continuarà odiant-nos i dient que *si volen anar-se'n, que se'n vagin*, gràcies a un partit polític oligàrquic i manipulador que juga amb la desinformació de molts per esclafar-ne i debilitar-ne uns pocs, sense que aquests molts mai no arribin a saber que en moltes ocasions gràcies a aquests pocs tenen millors carretes, comunicacions avançades i fins i tot, en alguns casos, un plat a taula.

La resta de paisans no saben, o no volen saber, que per a Catalunya el negoci obtingut a les nostres empreses amb la resta d'Espanya només representa el 30% del que hi ha a les nostres arques, i que imputem a l'Estat el 40% dels seus Pressupostos Generals.

Que, si bé ens interessa de pertànyer a l'Estat Espanyol per història i reconeixement a nivell mundial, Catalunya podria, si bé no pas sense possibles greus problemes financers inicials, començar

una singladura econòmica fructífera en solitari, que a més a més, i tenint en compte l'actual desfavorable balança econòmica amb les arques de l'Estat, ens faria finalment més rics com a país. I ens neguen el nostre desig de ser reconeguts com a Nació, encara que aquí sabem que només serviria a nivell de sentiment com a Poble, i ho poso en majúscula, i com a identitat cultural.

I ens diuen anticonstitucionals, malgrat que altres autonomies han modificat els seus Estatuts Autònoms posant-hi només *Lo que tenga Cataluña, y un 1% más*. Però no s'auto-reconeixen com a nació, a més que en aquest govern autònom el màxim mandatari llueixi un pin d'una gavina a la solapa.

En definitiva, gràcies, Sr. Pujol, per deixar-me veure, almenys per una vegada, que encara existeixen polí-

tics que, fins i tot a costa de ser tractats d'impopulars, defensen idees i projectes en bé d'aquells a qui representen.

Gràcies per confirmar-me el que gairebé tots els catalans ja sabem, que *això només ho arreglem nosaltres*, i aquest nosaltres *parla un altre idioma*.

Gràcies per confirmar-me que, i perdoneu-me l'expressió, només posant els ous sobre la taula, es pot aconseguir el que durant molts anys ha aconseguit el Poble Català.

Gràcies, Sr. Pujol, per ser Català.

VISCA CATALUNYA.

GOD SAVE THE UNITED STATES OF EUROPE.

Un català optimista a pesar de les adversitats.

José González Fernández
(En el blog es pot llegir el text ampliat d'aquesta carta)

BREU PUNTUALITZACIÓ SOBRE LA BARQUETA

Escric per afirmar que, en contra del que denota la carta de la Sra. Munguia del mes de juny, les afirmacions de la Sra. Rivero sobre la manca de material són certes, com més d'un pare ha pogut constatar. En particular, la manca de sabó és un fet real que la mateixa directora del centre va admetre en les reunions que va mantenir amb els pares. Tant el sabó com elements bàsics per a la higiene, com els contenidors de bolquers i el penjador de tovalloles (almenys el dels grans), no van trigar un dia sinó més de dos mesos a arribar, i el material de plàstica ha anat arribant a poc a poc. També recentment (juny), ara que s'acaba el curs, han arribat arrossegadors, tricicles i altres coses.

Per tant, si bé és cert que les condicions de l'escola han anat millorant lentament però

progressivament durant els últims mesos, no es pot negar que, tal com deia la Sra. Rivero, les co-ses no es van fer ben fetes de bon començament, i que l'Ajuntament va deixar-ho tot per a l'últim moment i va actuar amb precipitació i falta de previsió. Gràcies a la transparència amb què funcionen les professionals de l'escola, també puc dir que he notat que això no només ha afectat els nens i pares, sinó també la gent que treballa i s'encarrega de l'escola.

Per últim destacar que crec que hauria estat més correcte i beneficiós per a tothom que, abans de les matriculacions, l'Ajuntament hagués informat els pares de les condicions en què començaria l'escola i del tipus d'ensenyament que es faria. Penso que això hauria evitat decepcions i els conflictes d'actituds que s'han generat.

Frederic Burnat i Vilà

Sopar Sardanista Per Carme Pruñonosa i Amador - Presidenta

El dissabte 21 d'agost a la Plaça d'Ocata hi va haver el Sopar Sardanista de la nostra agrupació; tot i que el *Barça - Sevilla* jugava a la mateixa hora, no va deslluïr la festa. En acabar, ballada de sardanes per la Cobla Premià.

La Junta de l'Agrupació vol agrair a persones, amics, socis, i sardanistes arribats d'arreu per venir a gaudir, plegats, de la nostra dansa.

Diada Nacional de Catalunya

L'Agrupació organitza el **divendres 10 de setembre a les 10 del vespre** una ballada de sardanes a la Plaça d'Ocata amb la **Cobla Marinada** i l'endemà a **2/4 de 12 del migdia** farem l'Ofrena Floral a la Plaça **11 de Setembre**.

Agraïrem el vostre suport.

Foto: Ballada de sardanes el passat 21 d'agost

In memoriam

Per Joan Muray
Vocal de Cultura

Emília MARFÀ i FARRERAS El Masnou 1917-2010

El passat mes de juliol ens va deixar l'Emília, però a l'hora que ella ho feia físicament, ens va llegar la seva obra, una obra que restarà per sempre entre nosaltres, en pro del seu i nostre Masnou, i de Catalunya.

Quan hom se'n va, especialment a aquest darrer viatge, no se'n porta cap mena de maleta, cap equipatge, tot ho deixa, fins i tot aquelles coses que tant va estimar, i no em refereixo als familiars, amics i coneguts, sinó a les seves coses, a tot el que l'envoltava i de què sovint som tan gelosos que no permetem que ens toquin.

Però l'Emília ens ha deixat, com deia, un llegat que perdurarà; un, si el mirem globalment, però diversos, si els analitzem degudament.

Un, segurament el més preuat, fou d'haver contribuït a la conservació, restauració i classificació del *Museu Retrospectiu de Farmàcia Cusí*, dins els *Laboratoris Cusí*, ara *Alcon*, un dels museus, dins el seu gènere, més importants d'Europa, treball pel qual va rebre guardons.

Durant els llargs anys que va treballar als *Laboratoris Cusí*, a part de la vessant burocràtica, immersa de ple col·laborant amb el Dr. Joaquim Cusí i Furtunet (1879-1968) al seu museu; i al qual, quan el Dr. Joaquim va faltar, i

sobretot quan ella ja es va jubilar, es va dedicar en cos i ànima.

A més, als darrers anys de la seva vida i ja força gran, es va introduir al "nou" món de la informàtica, amb una activitat remarcable, activitat que va coronar amb la publicació de la biografia del Dr. Joaquim Cusí, publicada l'any 2000, a la qual va plasmar d'una forma planera, i alhora docta, la vida i miracles dels seus estimats Laboratoris i del seu principal creador. Per si no en tenia ja prou amb aquesta tasca, tot i estar jubilada, va cercar-ne més, i ho féu col·laborant activament al *Museu Municipal de Nàutica del Masnou*, on durant força anys va anar cada diumenge per endreçar la seva important biblioteca de temes marins. No sols la va classificar i va fer-ne les corresponents fitxes, sinó que també, i amb gran paciència, anava restaurant amb paciència benedictina els llocs i les tapes de pell d'aquell bé de Déu de llibres de fa més de cent anys, que el temps havia malmès. Ho feia amb un producte especial que ja utilitzava a la biblioteca del Museu Cusí.

Però, com tot en aquest món té un principi i un final, el seu, havent estat una dona tan activa, fou penós, ja que una malaltia la va deixar impossibilitada, i això és, per a la gent del seu tremp, una veritable pena.

Ara, Emília, agafa't la "vida" amb més calma, pots ser allà on siguis també tindràs una biblioteca on posar ordre.

Alfons ARAGÓ i CASAS

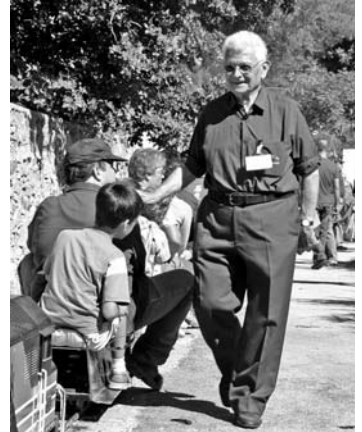
El Masnou 1918-2010

El 4 d'agost, el dia 7 hauria fet els noranta-dos anys, l'amic Alfons ha agafat les vacances perpètuas. Ja havia treballat prou i, a més, als darrers temps havia portat una intensa lluita amb la seva malaltia, fins que va dir PROU.

Parlar de l'Alfons és fer-ho amb un temari ric i variat, però al Masnou i al món dels trens se'l recordarà sempre

pel seu gran amor a tot el que fes referència al "dimoni de foc", nom que va rebre al principi, fa més de cent seixanta anys, el ferrocarril.

Molts el recordaran pel seu bon caràcter, afable i somrient en creuar-te amb ell pel Camí Ral, bo i esperant l'autobús urbà Aragó. Aleshores, encara que fos poca estona, hi parlaves de mil temes. La seva presència i

conversa era, si més no per a mi, con un sedant.

Totes les coses que va fer al llarg de la seva vida, les deixarem a la via morta. Tothom n'ha fet, millors o pitjors; però on ell haurà deixat més forta la seva petja serà per l'associació que va fundar i presidir *Amics del Ferrocarril del Masnou*. Era el 16 de febrer del 1991, i es féu als locals de *Gent del Masnou*, i en fou escollit el primer president, i la seva presidència durà fins al 3 de juliol del 2004, en què la va deixar per decisió pròpia. D'aleshores ençà en fou President d'Honor.

Aquesta associació, nascuda de la seva dèria o, millor dit, de l'amor per tot el que fes referència als trens, la va impulsar i potenciar al Masnou, i féu que s'hi aixopluguessin sota el mateix sostre tots els amants d'aquest entranyable mitjà de comunicació. Per això va haver de passar en alguna temporada veritables *quinocis*, que deien els masnovins d'abans, però passaren; i ell, la màquina i els vagons (la resta) arribaren a totes les estacions on volien arribar.

A més de l'associació, també fou el creador del seu butlletí d'informació trimestral, que des de l'abril del 1994

fins als nostres dies ens nodreix de tot el que cal saber d'aquest apassionat món del rail.

I la tercera via que va fer rutllar fou el circuit tancat de trenets, que primer va xiular el seu pas pels verals d'Ocata, pel damunt de les restes de la vil·la romana de Cal Ros de les Cabres, i després, i amb un gran desplegament

ferroviari i paisatgístic, es va traslladar al sector de Caramar, dins el seu parc, a l'entorn dels vells garrofers de la carretera de Teià.

Ara ell se n'ha anat, agafant només bitllet d'anada; allà on serà ja no necessita l'altra part del bitllet. El que sí que no sabem és què farà en aquell món de silenci. Potser algun dia, en

un moment de quietud, de pau interior, si parem bé l'orella, podrem escoltar la dolça fressa metàl·lica d'unes rodes ben greixades, que allà dalt aniran fent el seu camí: serà que l'Alfons ha convençut sant Pere que li deixi posar un trenet com el que va aconseguir fer córrer pel Masnou.

Anàlisi d'un rètol de la (dallonses) profunda

Per l'Observador

Els anys passen, els temps canvien, els règims també, però hi una "dallonses" que, pel que es veu, si més no, en alguns indrets, per a ella el temps es va aturar o el van parar.

I del que parlo no fa com aquell qui diu quatre dies, llegeixi's trenta i tants anys, o setanta i escaig, no, no; se'ls va aturar el temps a mitjan segle XIX. Sí, sí, fa més de 150 anys.

Amb la imatge que veureu ho podreu comprovar. Es tracta de la placa que assenyalava l'edifici d'unes *Escuelas Nacionales*.

Una placa de porcellana que n'hi ha per sucari-hi pa, degudament analitzada, és clar! Anem-hi:

– Es troba a l'edifici d'unes antigues escoles, a les quals ara, i per manca d'alumnes, viu gent, però no és un edifici rehabilitat, no, s'ho han engiponat com han pogut els qui hi viuen.

– De la placa, però, ningú no se n'ha preocupat, ni de treure-la, ni que fos guardant-la a l'ajuntament o donant-la a algun museu, i allà segueix, imperterrita, al pas dels anys i dels segles.

– A primer cop d'ull, i vista des del carrer, la carretera general, com que es troba a certa alçada, a meitat de la façana, al primer pis, hi veus alguna cosa que et xoca, però no saps què.

– Quan la curiositat et pica i utilitzes el zoom, és quan veus allò que no entenes, l'escut "nacional", que no és ni l'actual ni el de molts d'anteriors règims.

– L'escut en qüestió és, evidentment, el "nacional", però t'has de ficar al túnel del temps per anar a parar a mitjan segle XIX, quan regnava aquella senyora tan castiza, i altres coses, que fou la darrera a utilitzar aquest tipus d'escut.

– Mireu-lo bé i veureu que consta de quatre quarts, o sigui que està dividit en quatre parts, a les quals **només** hi ha els símbols dels dos regnes veritablement *nacionales*, i trepitjant-los un xic, les tres flors de la dinastia d'aleshores i d'ara.

– Continuant mirant-lo bé, hi veureu que darrere l'escut hi ha un mantell amb els erminis reials, mantell a la part alta d'ambdós costats dels quals hi ha com un monyó lligat i amb un xic de pintura

tapant-lo. Al damunt de tot s'hi veu un tros de fusta que tapa el que hi ha dessota.

– I a dessota hi ha el que correspon a un règim monàrquic, una Corona Reial.

– Tot això, tipus d'escut de quatre quarts, amb mantell i corona, ens transporta cap a abans del 1868, que és quan tragueren de la poltrona aquella reina en una mena de revolta dita la *Gloriosa*.

– Tot seguit s'instaurà un règim provisional, que portà a la Primera República de l'estat; després de poc temps tornà la monarquia, però en la persona d'un home lliberal i d'una dinastia piemontesa. Tant el règim republicà com el d'aquest rei feren posar a l'escut dos regnes més de l'estat, que així passava a tenir-ne quatre.

– Va tornar l'antiga dinastia al cap de poc, però l'escut ja no es va moure, com tampoc no ho féu a les dues dictadures del segle passat i una segona república, ni ho ha fet al segle actual.

– Però l'escut de dos segles enrere segueix allà, amb el tros de fusta que li degueren posar el 1869 quan els primers republicans de l'estat arribaren al poder i els feia mal a la vista la Corona; ni a cap dels sis règims que hi ha hagut des d'aleshores tampoc no se'ls ha ocorregut "posar-lo al dia".

Quantes coses, quants nyaps, quantes aberracions, etc. hi deu haver per aquests mons de Déu, de més enllà de la Sènia.

Si més no, serveixen per entretenir curiosos, coherents, o tots els qui sàpiguen veure, perquè n'hi ha que només miren.

EL FUTUR INCERT

Per Joan Camps i Ortiz

Les vacances han aigualit els continguts dels mitjans de comunicació i la pistonada del clam "SOM

UNA NACIÓ: nosaltres decidim", s'ha anat apaivagant fins a deixar el ressò de la manifestació del 10J en una mena de so inaudible en el desert, com si l'oasi que teníem a tocar fos un mer miratge.

Necessitem més que mai mantenir una actitud constructiva enmig de tots aquells i aquelles que encara estímem patriòticament Catalunya i que creiem amb convicció ferma que **SOM UNA NACIÓ**. Som els que som! El reducte esperançador de la pàtria catalana, que, no essent pocs, podríem ser molts més si afermem la unitat en els trets democràtics que mereixem: **la llibertat com a poble**. Si aquesta vegada no hi posem seny, si no embrenem un camí sense bifurcacions, d'aquí a les properes eleccions al Parlament, no pararem de veure messies barallant-se per tenir parada en una cantonada. Aquest país, que essencialment, des de fa tres segles, no ha decidit mai res, si ara no fem pinya a l'entorn del clam unitari: **SOM UNA NACIÓ**, mereixerem seguir sent esclaus de l'ocupació de l'Espanya que ens menysprea, ancorada en el dret de conquesta i emparada en un text constitucional ple de reminiscències del tirànic decret de Nova Planta de 1716.

Escric aquestes ratlles el 19 d'agost, ho subratllo perquè no m'agrada avorir el lector amb aigües passades; però la incertesa del moment fa molt difícil anticipar el que deurà haver passat al setembre, quan aquest escrit surti publicat. Sort que avui TV3 m'ha estimulat més bé que si m'hagués pres un vàium amb Aromes de Montserrat, la qual cosa m'ha desencallat el paràgraf anterior al qual, sent conclouent, ahir no tro-

bava manera d'afegir res més.

Resulta, doncs, que aquest matí TV3 ha cedit entrevistar Joan Carretero en un qüestionari aclaridor, sense rebuig a les preguntes i amb un toc de sarcasme en les respostes, que m'ha semblat una lliçó de com hom, mostrant les limitacions dels seus ideals, pot guanyar-se la credibilitat. Ja era hora! Des dels millors anys de Pujol passant pel discurs de Carod-Rovira abans de tenir cadira en el poder, no havia escoltat un polític fent propaganda electoral sense prometre sopsars de duro ni recórrer al ventilador per escampar la merda dels altres, quan tants motius tenia per fer-ho. Després, seguint el programa dels matins, TV3 m'ha decebut. Qui collons mou els fils de la televisió pública catalana? Curiosament, avui han canviat el format de la tertúlia i, mirant a una altra banda, han entretingut dos tertulians de luxe, dedicant els seus monòlegs a l'extint president Aznar. O sigui, de l'entretinguda entrevista a Joan Carretero, ni una falca, ni una menció, ni un comentari.

Ara els qui estan enfeïnats són els meritosos precursors de Solidaritat Catalana. Si el Barça, sent més que un club, és el paradigma o mostra de la catalanitat transversal, reconeixent els mèrits de Laporta, que són remarcables, per les enquestes publicades dedueixo que la societat culera no l'hauria reelegit. Per això penso que, si no és capaç de retrobar el bon camí de sumar acords amb aquells qui, sent els precursors del projecte amb cara i ulls on s'ha emmirallat, en la mateixa mesura tampoc l'independentisme català no acollirà amb entusiasme la seva impro-

visada aventura,

Com a ciutadà, mantinc la convicció del deure d'anar a votar a les properes eleccions; però cada dia són més els qui amb arguments incontestables de desafecció ja han decidit quedar-se a casa. Un dret, el de votar, que, si analitzem l'astuta llei electoral on els partits es gronxen fent el drope per no tocar-la, de democràtic no en té res, ja que el descrèdit dels parlamentaris ha anihilat la seva transcendent grandesa manipulant la miserable semàntica i deixant-la sense cap sentit.

Jo sí que aniré a votar; el que no sé és quina formació votaré, però tinc molt clar qui són els enemics de **SOM UNA NACIÓ**, que de les sigles dels partits coneguts no se'n salva ni un, ja que tots, fins els més nacionalistes, estan minats de botiflers i la resta es refien que l'abstenció els salvarà la cadira quatre anys més. La gravetat del moment incert en què vivim radica en la contaminació de l'objectiu essencial. Si volem alliberar-nos de la cotilla espanyola constitucional hem de fer realitat el **NOSALTRES DECIDIM** i, per això, cal demanar als qui encara poden recollir engrunes de suport per un Estat Català, que no siguin ases, que facin aquesta vegada un acte altruista i desinteressat, vull dir patriòtic, i posin llesques i engrunes en un mateix cistell i ens ofereixin una proposta senzilla coherent i única.

Estem davant l'última oportunitat que ens queda per assolir pacíficament el dret fonamental de ser el que volem ser: encara no **SOM UNA NACIÓ!** Només ho serem de veritat quan **NOSALTRES DECIDIM**.

Festes de la verema

Alella 2009

11, 12 i 13 de setembre

Caves
Brut Nature Reserva
Brut Nature
Brut

Roura

Vins
Rosat "Merlot"
Blanc "Xarel·lo" ·
"Sauvinyong blanc"
Negre
Coupage
Tres ceps reserva
Merlot reserva

Vall de Rials s/n · 93 352 74 56 · Alella

SIGNAT

BRUT NATURE · BRUT RESERVA · BRUT

Escultor Llimona s/n Alella Tel 93 540 34 00

Xarel·lo

VINS, CAVES, LICORS
I UNA MICA DE TOT

Àngel Guimerà, 30
Tel. 93 555 21 41
08328 ALELLA

VINS D'ALELLA
SERVEI A DOMICILI

Foms

NOVA EXPOSICIÓ US HI ESPEREM!

Novetats en decoració, productes
nacionals i d'importació, cuines, banys,
sanitaris, parquets i complements.

Exposició de material
de decoració
Escultor Llimona, 9
93 540 37 69 Alella

Magatzem de material
per a la construcció
Joan XXIII, Camí d'Alella
(sobre l'autopista)
93 555 81 56 el Masnou

Magatzem i oficines a Alella
Riera Principal, 48-50
93 555 97 53 Alella

Restaurant

DURAN

(tanquem el dimecres)

Àngel Guimerà, 18 · 08329 Alella · 93 555 10 45

la Botigadel DURAN

Menjar per emportar · Restaurant

Àngel Guimerà, 20 · 08329 Alella · 93 540 70 93

**DIGUES ADÉU A L'ESTIU
I REP LA TARDOR AMB UN BON
ÀPAT. *I que te'l serveixin!***

R E S T A U R A N T

PETIT CANIGÓ

MENÚS DIARIS · SERVEI A LA CARTA · MENJARS PER EMPORTAR
DILLUNS TANCAT

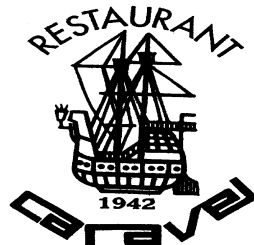
Santiago Rusiñol, 43 · Tel. 93 555 23 96 · El Masnou

Mas Vell

RESTAURANT PIZZERIA

Barcelona, 2 · T 93 555 02 01 · El Masnou

Prat de la Riba, 9 · T 93 555 20 03/75 11 · El Masnou

Cròniques

Per Joan Muray
Vocal de Cultura

Exposició “L'ARBRE, el gegant del regne vegetal”, de Joan CONDAL.

Del 17 de juliol al 6 d'agost, i com a cloenda de temporada, vam tenir aquesta magnífica i educativa exposició sobre el món vegetal, en concret dels arbres, aquests gegants vegetals que tant necessitem per a la nostra subsistència.

Joan Condal, el seu creador, persona que ja porta, com a artista de la natura, tants anys col·laborant amb aquesta entitat, aquest cop ens va mostrar tots els ets i uts de l'arbre com a ésser en general, i alhora descomponent-lo per analitzar-lo degudament, per mostrar-nos-en el potencial benefactor, i també de com el malmetem.

L'exposició constava d'uns trenta quadres, als quals l'autor ens endinsava en aquest verd i fresc món vegetal, mentre, al final, ens ensenyava tot el mal que li tornem, sigui en forma de desforestació, cremant-los, etc.

Era curiós de veure el variat format i disseny de les múltiples fulles que ens va portar a l'exposició. Cadascuna amb la seva funció, amb les seves formes i mides, algunes d'aquestes formes vegetals canvien des del seu naixement fins que són adultes. Com

nosaltres.

També podíem veure a les imatges l'interior dels troncs d'alguns arbres, amb les característiques anelles, anelles que ens indiquen no sols l'edat de l'arbre sinó l'orientació, així com el temps astronòmic en què van viure. Són talment una fitxa policial.

Mercès, Joan, per la teva col·laboració i pel teu enginy analític, i especialment la que, podríem dir-ne, posada en escena, sempre tan didàctica, entenedora i pulcra.

Del concert X MARATÓ de veus líriques

El diumenge, 25 de juliol vam gaudir, de bell nou de les boniques veus d'un esplet de cantants lírics, els quals, amb la direcció encertada de l'exímia cantant i professora Montserrat Aparici i al piano en Carles Puig, ens delectaren amb una esplèndida vetlla-

da lírica.

La nostra Sala d'Actes era curulla de públic, i que en llenguatge "masnovi" diríem que hi havia un *xamatà de gent*, o que era *ple de ple*.

Observeu que el títol del concert era *X MARATÓ de veus líriques*, i és que ja són deu les temporades que la Montserrat ens porta aquestes veus a la nostra Sala. Deu anys són pocs segons com ho miris, però també són molts, especialment avui dia en què tothom es cansa de tot, on no hi ha continuïtat, on no hi ha perseverança, on molts ho esperen tot dels altres sense donar res a canvi. Per sort encara hi ha gent com aquest estol de veus que, any rere any, ens porten el seu saber per a gaudi dels nostres sentits.

El repertori líric, representat per obres, entre d'altres, de Mozart, Bellini, Donizetti, Offenbach, Verdi, Granados, etc., magníficament interpretades pels cantants següents, per ordre d'aparició: Blanca Santigosa, Ester Martín, José Serra, Susanna Wagner, Magda Navarro, Jesús Castellón, Anna Roma, Akiko Kuroda i Eva Anaya. Al piano Carles Puig, tots sota la direcció de Montserrat Aparici. Cal remarcar que alguns d'aquests intèrprets ens han acompanyat durant les deu maratons, com Carles Puig i Eva Anaya, així com la seva inspiradora, Montserrat Aparici.

A tots vosaltres, tant la Vocalia de Cultura com la Junta Directiva de *Gent del Masnou*, us en donem les gràcies i us encoratgem a seguir el vostre camí, amb el desig que aconseguiu l'èxit que us mereixeu.

RASCA I P/CA

Per Ramon Serra

Corrien desesperadament en la recerca de la llum; però, i aquesta sí que és bona, tenien els ulls closos, tancats amb violència per unes forces superiors a les seves. Aquesta manca de clarividència era més palesa en els caps de la tribu, aquells a qui s'encomanaven per tal que els portessin pel bon camí i trobar tots plegats la terra promesa, la ideal, la perfecta, la somniada tants anys.

Tal i com era previsible, aquells dirigents els van portar fins arran de l'abisme, i no varen caure daltabaix de l'estimball perquè els menys eixerits de la colla, però al mateix temps els més lògics, varen obrir els ulls i es pararen en sec.

Els capdavanters seguien cridant que aquell era el camí, que ho tenien molt clar (tot i que duïen els ulls tancats), que no es refessin d'aquells quatre llestos que havien obert les parpelles adormides perquè no tenien cap credibilitat i, a més a més, eren els ignorants de la colla i ningú no els havia de fer cas sota càstig d'expulsió immediata del grup. Tremolosos i assedegats de justícia els seguidors dels manaires van atacar ferotgement els qui obrien els ulls i veïen el barranc i el seu fons tenebrós. La lluita cos a cos era esfereïdora, d'una violència aclaparadora sense ni un gram de pietat. L'home en estat pur resolva els seus conflictes a patacades, com sempre.

Ben mirat, era gairebé impossible que alguna de les parts guanyés la partida sense deixar massa morts en el camí, i és per això que una nova facció dins del col·lectiu, la dels pactistes, va comportar una nova tombarella dins de la complicació general de l'entorn de tota aquella colla de visionaris.

Aclarim conceptes:

Colla A. Amb els ulls tancats (direm que a l'evidència) i creient-se unguits per forces superiors per tenir el poder absolut sobre la resta.

Colla B. Els rebels, els qui es neguen a anar a les palpenes i volen comprovar per si mateixos (en aquest cas obrint els ulls) la gravetat del moment, i també desemmascarar el poder establert, farts de la seva ceguesa. En el fons, o potser no tant, el que desitgen és tenir ells el poder.

Colla C. Pactistes irredemptos, volen fer dels seus dubtes la veritat; del veig però no vull veure, fan la seva creença màxima, i aprofiten per col·locar-se en el grup guanyador dels dos anteriors, perquè manar els agrada, però no volen ser dictatorials. Amb tot, diuen que la fi justifica els mitjans.

Establerts els graus diferents de compromís amb la col·lectivitat, els qui no formen part del nucli dur de les faccions passen a ser la carn de canó; hi ha qui els diu tontos útils, i esperen la resolució de tot un enfrontament on ells poden perdre bous i esquelles, perquè, de moment, els morts de la batalla els posen ells i, si el resultat dona com a guanyador el qui vol anar cap a l'abisme, tornaran a ser ells els qui s'estimbaran, amb el resultat per tots conegut d'un esclafament majúscul.

I els qui manen, què faran?

El grup A. El dels manaires dirà al poble que endavant, però ells es quedaran enrere i, quan vegin que la gent desapareix engolida per l'abisme, potser, i només potser, diran que no ho veuen clar i que meditaran sobre l'assumpte, però ja no aportaran cap solució.

El grup B. El dels rebels dirà *ja us ho dèiem nosaltres*; però no tindrà alternativa per creuar el barranc. Amb tot, mirarà d'aconseguir el poder, que, de fet, era el seu únic objectiu.

El grup C. El dels pactistes ho té molt fàcil, anirà amb els rebels guanyadors i farà de gos del poder, llepant per on trepitgi l'amo.

Qui ha posat els morts i l'esforç? Doncs el poble, els qui no estaven en cap grup i escoltaven el que els deien, amb la bona fe d'esperar solucions i aquestes mai no són per a ells, que són gent normal i corrent, entabanats pels llestos de la colla, que sempre estaran a la grenya, però que en passat, present o futur en treuen un rendiment fantàstic per als seus interessos i no per als de la comunitat a la qual diuen voler ajudar.

PD. Això és un conte i qualsevol semblança amb la realitat és pura coincidència; però, com he sentit dir als mags de l'entreteniment: La realitat supera moltes vegades la ficció mes estrambòtica.

Foz do Iguaçu

Per Joan Maresma Duran

Després d'haver passat uns anys a Amèrica del Sud un té la impressió que la definició de les paraules no és la mateixa o, si més no, no tenen el mateix sentit. Un té la noció de "lluny", de "prop", de "gran", de "distància". I no, no és el mateix. Els meus alumnes parlen de vegades de "ciutat petita", una ciutat que pot tenir 300.000 habitants i on —diuen— tothom es coneix. A mi em sembla que no és ben bé així, però el concepte "petit" és diferent. També sento dir que a Europa tot és a prop: en un vol de dues hores pots arribar a Alemanya des de Barcelona; i des de Rio —en dues hores; depèn de la direcció del vol— no has sortit del país...

Dies enrere vam tenir la sort de poder fer una escapada a *Iguaçu*. Un lloc senzillament esparverant, on hom s'adona de la força de la natura, de ser insignificant, de sentir un soroll eixordador quan els salts d'aigua gegantins són encara lluny i es poden contemplar en perspectiva.

Foz do Iguaçu es troba a la frontera entre Paraguai, Argentina i Brasil. La paraula *foz*, la podríem traduir com *desembocadura*

o *barranc* i la paraula *Iguaçu* —del guaraní, llengua indígena— vol dir *aigua gran*. Així, doncs, en una traducció barroera podríem entendre que és el "barranc de l'aigua gran". I realment té aquest significat.

El riu *Iguaçu* neix a Brasil i té uns 1.300 km de llargària, tots a Brasil. És un afluent del riu *Paraná*, encara més llarg i més cabalós. A *Foz*, l'amplada del riu és de gairebé dos quilòmetres i en aquesta falç colossal existeixen més de 200 salts amb un volum d'aigua que no ens entra al cap als catalans. La natura és exuberant, un excés de plenitud i verdor.

El parc natural pertany a Brasil i a Argentina i es poden fer excursions per ambdós països. A la part brasilera es pot contemplar la perspectiva de tots els salts.

La part argentina em va semblar més interessant, ja que es pot caminar molt més pel parc i existeixen unes passereres, uns pontets, que permeten arribar a la *Garganta del Diablo*, el salt d'aigua més gran. Per arribar-hi cal caminar una bona estona sobre l'*Iguaçu*. El lloc és majestuós, grandios, superb. El vent canvia de direcció, el vapor d'aigua mulla a tothom –sort d'unes capelines que havíem comprat abans– i la comunicació és més aviat gestual, perquè cridar no serveix de gaire.

És possible també caminar i arribar a d'altres salts, rodejats d'arbres, d'aigua, d'ocells que han perdut la por als humans, d'animals estranys anomenats *coatis*, que són alimentats per la munió de turistes que anualment visiten el parc i –segons ens van comentar– alguns dels quals tenen ja colesterol i diabetis, malgrat els cartells abundants on es pot llegir que està prohibit alimentar els animals...

L'últim dia, abans de tornar cap a Rio, vam poder visitar la central hidroelèctrica de *Itaipu*, la més gran del món. La visita em va semblar també força interessant. Una obra d'enginyeria per treure's el barret i on es produeix energia elèctrica per a tot Paraguai i part de Brasil. La presa es pot visitar i és una obra conjunta –de Brasil i de Paraguai; de final dels anys 70– que domestica la força de l'aigua, regula el riu Paraná; el pantà format per la presa té més de 200 km en línia recta...

En aquest continent tot és gegantí. Penso en la fondària dels rius i la comparo amb el *Ter*, o el *Llobregat*, o l'*Ebre*. Segons l'amic Joan Muray, l'amplada de l'*Ebre* a *Tortosa* és d'uns 150 metres –informació que apareix al butlletí 278, a la pàgina 11. Quina fondària té l'*Ebre*? Durant la batalla de la guerra civil alguns soldats el

creuaven nedant. Aquí fer això és impossible. A *Tortosa*, a *Toledo* es pot saludar amb la mà una persona que estigui a l'altra vora del riu. Aquí són necessaris –sóc exagerat– uns binocles. Al gener vam estar al pantà de la *Baells*, un mur petit al costat d'*Itaipu*, que vol dir en guaraní *pedra que canta*.

Què deuriem pensar els primers europeus en arribar aquí? Com es van obrir camí davant l'espessor de la selva? Com es desplaçaven en aquesta immensitat d'horitzons?

Som afortunats per viure al segle XXI –almenys materialment– i poder-nos dutxar des-

prés del fred i d'arribar a l'hotel amb els peus i els pantalons mullats. De viatjar en poc temps distàncies que fins no fa gaire eren recorregudes en dies o mesos. De gaudir d'alguns llocs meravellosos d'aquest planeta.

Històries de la vila

Per Joan Muray

INVASIÓ, SAQUEIG i MORT... a Alella i Teià, amb els seus veïnats de mar: Barri de Mar, el Masnou i Ocata (1808-1810)

Fa dos-cents anys, el Masnou, com a municipi independent, no existia. Ho fou, com sabeu, de la part de Teià el 1825, i de la d'Alella el 1846. Per tant, els fets ocorreguts al nostre territori ara fa dos segles, a la guerra dita del Francès (de la Independència per a uns altres) del 1808 al 1814, els veiem reflectits als dos pobles esmentats, part dels territoris dels quals formen l'actual Masnou.

Als arxius històrics d'ambdós, hi podem trobar tot el que va succeir al sector del Maresme que ara formen els tres pobles. Els transcriurem tal com els hem trobats (1), per separat, però amb el que passava a la part que després seria el Masnou, quan passaren els fets.

ARXIU DE TEIÀ

– “Al dia 16 de juny de 1808 fou enterat un soldat artiller que lo somaten cregut equivocadament que era un francès, lo ferí y morí poc rato después; demanaba un sacerdote per confesarse, però no fou posible avisarlo per haberse allunyat tots a la montaña a fi de escaparse del furor de la tropa francesa, que después de haber rompút lo cordó que hi havia en Mongat, saquejaren les poblacions vehines matant y destruhint tot quan sels presentava. No se ha pogut indagar cual fou lo nom y apellido del expresat Artiller; sols aseguren que era un dels pocs artillers que hi havia en dit Castell de Mongat, que vehense perdut, fugñia, y lo somaten amb la precipitació y confusió de aquest día fatal, pensanse que era enemich, li dispararen, y de resultas de las feridas morí poc después, donan senyals de contrió”

– “Al dia 19 de Juny de 1808, se ha donat sepultura eclesiàstica en lo cementiri lo cadaver de Teresa Llampallas, muller de Pau Llampallas, comerciant de Solsona, habitan al

Vista de Teià

vehinat del Masnou. La expresada Tresa Llampallas y Martines fou morta violentament per la tropa francesa en la matinada del día 16 del mateix mes, fatal per tota aquesta Marina; pues los soldados francesos después de haber rompút lo cordó que los somatens de Mataró habian format en lo Castell de Mongat a fi de evitar la invasió dels francesos que estaban apoderats de Barcelona, saquejaren, incendiaren y arruïnaren las poblacions vehines. Entraren a la casa del mencionat Pau Llampallas y después de haber robat tot cuan los acomodà y destruit tot lo de la casa y botiga, pretenian, segons relació de la mare de la difunta que estava allí present, violentarla, y resistinse ella, un dels soldats, amb la major inhumanitat la traspasà de part a part amb la bayoneta, quedan morta al moment sens poder rebre auxili ni consol algún expiritual ni corporal. Era de edad 45 anys poc mes o menos, se lo feu enterro a la tarda del dia 19 sense tocá campanas ni altre solemnitat per durar encara lo temor de dites tropes que anaven atrabesan la Marina fins a Girona a on foren vatuts y rechasats amb perdua de molts soldats”.

El dia 11 de juliol del 1809, quan entraren els francesos no hi hagué cap afusellament, com havien fet a

Alella el mateix dia.

– “Día 12 de Janer de 1810 es donà sepultura a Pere Ramentol, fou mort lo día abans per los pérfidos enemichs que lo trobaren fugint de la seva rabia en la irrupció de que feren en eix poble y demás de esta costa, saquejant y roban y matan a tots los que trobaban. S'agué de enterrar sense solemnitats”

– Día 12 de Janer de 1810, enterro de Graviel Ramentol, fou mort lo día abans per los cruels enemichs que invadiren eix poble saquejan y matan als qui trobaban. Dit Graviel estava ab las armas defensen en cuan se pogués y com era molt esforzat y había manifestat en altres ocasions son valor, s'abansá sobradament y fou atravesat de una bala a lo pit esquerra y ab axó morí pocs instans después, senza poderse ser socorragut ab los Sagraments. S'ha hagué de enterrar a la tarda amb asistencia de mi y lo mestre, que eren los unics que ens trobavam a la parroquia”

– Día 12 de Janer de 1810, enterro de Francisco Grau, fusellat inicuament per los malvats enemichs que lo trobaren fugint de la sua crueltat, en la irrupció que feren en eix poble lo día avants; com en sa compañía prengueren lo Dom Joan Saruañ, beneficiat de S. Pere de Barcelona, li permete-

Vista d'Alella

ren que es confesás antes de fusellarlo, y al expresat sacerdot, després de haverli robat tot lo que portaba, lo feren seguir fins a Badalona, on lo posaren en llibertat”

Després d'aquesta darrera data, a Teià encara hi va haver una altra invasió, fou pel 19 de juliol del 1811. També hi ha una partida del 1813. L'arxiu parroquial diu:

– “...enterro de Francesc Duran, mort per los perversos cruels enemichs los Francesos sens ferlos mal algun ni la menor resitencia, en la invasió que feren en aquest poble en la nit del día 18, en la que saquejaren totes las casas, roban tot quan trobaren, especialment de robes y animals i tot quan hi havia de vianda de totes especies. Tenia 65 anys.

– Día 1 de setembre de 1813, enterro de Francisco Castañer, teixidor de lli, natural d'Alella, de 60 anys. Morí de resultas de una bala que un centinella dels Francesos li atravessá una cuixa, a la matinada del día 29 de agost, en que vingueren a esta los francesos per la contribució del blat, havent estat motiu de aquesta desgracia per no haver respost a lo sentinella quan li doná lo ‘quien vive”

ACLARIMENTS:

– Castell de Montgat. No era pròpiament un castell, sinó una mena de fortificació. Es trobava dalt del turó del túnel del tren. Al final en farem una explicació, ja que els fets de guerra estan relacionats amb el Masnou per mitjà dels marins de Can Targa.

– Teresa Llampallas (en aquella època les dones casades, portaven primer el cognom del marit i després el seu).

– Botiga (aleshores s'entenia com a botiga també el taller).

– El qui ho escriu era un clergue, segurament el rector o vicari, per això en algun tros diu “de mi”.

– Quan parla de “vianda” es refereix a aliments, especialment carns. Abans es deia: *ja has tirat la vianda a l'olla?*

ARXIU D'ALELLA

– “Als setse días del mes de Juny del any mil vuitcens y vuit, morí de escopetades dels francesos es esta Parroquia, Manuel Masip de xixanta anys...”

– “Als setse días del mes de Juny del any mil vuitcens y vuit, morí de escopetades y cops de sabre dels Francesos, Theresa Portell, viuda de Franch. Portell, la qual mataren los francesos dins una casa del Barri de Mar, quan invadiren aquest Poble, de vuitante anys”

– “Als setse días del mes de Juny del any mil vuitcens y vuit, morí de escopetades dels Francesos y despues de mort li cremaren lo cap y part del cos, un Miquelet, y después de fetes las diligencies posibles, no se ha pogut saber de quin tercio ni los noms, y lo día dinou de dit mes y any se soterrà en lo mateix paratge haont lo mataren per no haberse pogut portá a soterrà en lo fosar...”

– Als setse días del mes de Juny del any mil vuitcens vuit, morí de escopetades dels Francesos en esta

Parroquia, Paula Llorens, de setanta cins anys”

– “Als vint dies del mes de Juliol del any mil vuitcens y vuit, morí fusellat per los Francesos en esta Parroquia, Josep Barnadas, pagés, de edat 16 anys, poc mes poc menos, habentlo trobat adormit sota un garrofer...”

– Als 20 días del mes de Juliol de 1808, morí fusellat per los Francesos, Isidro Brotau, de edat 24 anys...”

– Al día 14 de Febrer de 1809 morí Antonia Pla, muller de Pau Pla, a causa de haberla trobada morta al seu llit en lo matí del día 12 en que los enemichs saquejaren aquesta Parroquia, y se creu que morí de susto. Tenia 52 anys...”

– Als 15 días del mes de Juny de 1809, morí de feridas y balas dels Francesos per haber inbadit aquest pobla, Cipriá Benet, Sastre, de edat xexanta vuit anys”

– Als 15 días del mes de Juny del any 1809 morí fusellada en la casa en este poble, Margarida Pons y Coll de edat xixanta anys”

El día 10 de juliol del 1809 hi va haver aferrissades lluites a les muntanyes de Tiana i Alella; i l'endemà, 11 de juliol, entraren a Alella, on afusellaren uns quants vilatans, aquests:

Esteve Comas, fuster, de seixanta anys. Antoni Comas, de trenta-un anys. Jaume Farré, de quaranta-quatre anys. Bartomeu Pla i Codina, pagés, de quaranta-quatre anys. Francesc Paredas, de cinquanta-nou anys. Rosa Jonch, de setanta anys. Pau Torras, de setanta-sis anys. Feliu Marlinch i Josep Antich moriren deu dies després de resultes de les ferides. El segon, dels cops de bayoneta que li donaren en las cuxas y camas els Francesos.

– “Día 12 de Juliol. Enterro de Miquel Lledó, pagés, morí lo día abans de resultas de una bala que lo atravessá lo día anterior en la acció contra los enemichs francesos que invadiren aquest poble o intentaban invadirlo, però gracias a Deu no pogueren per lo gran foc que los feren los somatens, dels quals era un lo expresat Miquel”

– “Als 11 de Janer de 1810 se trobá mort en esta parroquia, Felip Regés de edat 48 anys, y fou trobat mort en

Gravat "Presa del Castell de Montgat", el 1808, acció portada a terme pel capità Sampera, de "Can Targa".

una bardisa de Rials, haont lo habían amagat per temor dels enemichs"

– Als 11 dies del mes de Janer de 1810 se trobá morta en esta Parroquia Maria Farré de 90 anys, fou trobada morta en la casa quan tomaren de la fugida que tingeren de fer per la Invasió cruel dels enemichs"

Després d'aquesta data, l'arxiu parroquial d'Alella no dóna més notícies sobre la guerra, tot i que l'ocupació encara es va allargar quatre anys més. Els alellencs plantaren cara a l'enemic, actuant des del primer moment el seu Sometent, el qual, junt al d'altres poblacions veïnes, va perseguir els francesos per les muntanyes d'Alella i Tiana.

Els que moriren lluitant foren:

Francesc Grífol, de setze anys, va morir el 14 de març del 1809 al pont de Molins de Rei. Pau Baratau va

morir el 20 d'abril de les ferides que va rebre en el Sometent del dia 15. Jacint Roldós, de dinou anys, va morir el 19 de juliol en la topada amb els francesos a les muntanyes. Benet Grífol, de vint-i-dos anys, morí el 4 de setembre a les muntanyes de Badalona. Feliu Ferré va morir el 27 d'abril del 1810 a Esparreguera. Jaume Grífol, empresonat durant els fets de Montgat, formava part del Sometent; fou penjat el 15 de juny a Sant Feliu de Llobregat. Francesc Cullell, penjat com l'anterior, el mateix dia i lloc.

ACLARIMENTS:

– Portell (per ser del veïnat de mar, l'actual Masnou, aquest Portell deuria ser de la família que tenia les terres a "l'estret d'en Portell").

– Barri de Mar (es refereix al veïnat de mar o Alella de Mar, el tros que va des del torrent de l'Hoguera fins al c/ Gaudí –Col·legi de la Sgda. Família–).

– Miquelet (una mena de soldat mercenari dels Països Catalans, que va actuar en diferents guerres al nostre país).

Per cloure aquest trist capítol de la nostra història, vegem què hi representaren el "castell de Montgat" i els capitans de la masnovina masia de Can Targa, els Sampera.

– 1808. El capità Josep Sampera, amb el seu vaixell "San Antonio", embarca la Junta de Montgat, assetjada pels francesos dalt del castell.

– 1809. Surt cap a Tarragona portant a bord la Plana Major de l'exèrcit suís. Un fill, comandant un altre vaixell, portava tota l'oficialitat del regiment de Basel.

– 1811. El capità i el seu vaixell, el 12 de maig, cobrien la retirada dels defensors de

Vista del castell de Montgat des de Montjuïc, en un gravat de l'època.

Figueres i els traslladaren a Tarragona. El mateix any va evitar que el general Bernardino Caigües en mans franceses, i el portà a València i a Alacant.

Per aquests fets, el rei Ferran VII li va concedir el títol de Cavaller Cobert i l'honor que el seu vaixell ostentés el gallardet d'almirall.

FONS CONSULTATS

– Notes de l'Arxiu d'Alella i de l'Arxiu de Teia, del llibre "Notes Històriques de la Parròquia de Sant Feliu d'Alella", de Lluís Galera Isern i Salvador Artés Llovet. Ajuntament d'Alella i Comissió Mil·lenari d'Alella. Barcelona 1975.

– "Històries de la Vila..." El volum, de Joan Muray. Editorial Davinci. Mataró 2005.

– Butlletí de Gent del Masnou, núm. 145, de maig del 1999.

CAMPANYA DE DONACIÓ DE SANG

Donar-ne una mica és donar molt.

Diumenge 3 d'octubre de 10 a 14, al local social de Gent del Masnou.

CONCURS

Qui és aquest personatge?

Per Antoni Josep Ferrero i Balaguer

Amb aquest article-concurs convidem a participar tots els lectors, d'acord amb les bases següents: Cal endevinar de quin personatge estem parlant i comunicar-ho a la redacció del Butlletí mitjançant correu electrònic (gentmas@suport.org) o per correu ordinari (c/Dr. Agell, 9, 08320 el Masnou) indicant el nom del personatge i dades personals. Entre els encertants sortejarem cada mes un CD del llibre virtual Gaia 2148. I un exemplar de la "Rondalla Còsmica".

Avans del 20 de cada mes, com a màxim.

Físic de parla catalana nascut en una ciutat del País Valencià.

Llicenciat en ciències físiques als 23 anys a la universitat de Madrid. Per les seves bones notes obtingué una beca del govern francès per realitzar estudis de física teòrica durant tres anys, i pels seus mèrits va poder incorporar-se al CNRS (Centre National de la Recherche Scientifique) de París.

I dels 26 als 29 anys hi fou investigador. Als 29 anys es doctorà en Física Teòrica per la universitat de París. Ingressà com a catedràtic d'aquesta especialitat a la universitat de Barcelona el mateix any, on també es doctorà als 34. S'hi va quedar fins a l'edat de 38 anys i hi deixà molt bon record com a defensor de la unitat de la llengua catalana. Quan la universitat de Santander li oferí la plaça de professor agregat de la càtedra de Física Teòrica, s'hi va quedar durant quatre anys.

I als 42 anys ingressà com a catedràtic a la universitat de València. Al cap d'un any li fou atorgat el Doctorat "Honoris Causa" per la universitat Jaume I, de Castelló.

I també al cap d'un any d'haver ingressat a la universitat de València, quan en tenia 43, hi fou elegit Rector (en segona votació, per aclaparadora majoria, pel seu tarannà nacionalista). Un any més tard la ciutat de València li concedí la Medalla d'Or pels seus mèrits científics.

Com a Rector de la universitat de València hi romangué durant deu anys, on va demostrar la capacitat de les institucions civils per superar la mediocritat domèstica, en saber estar a l'alçada dels temps. I hi féu una tasca cultural cívica i política molt remarcable. Tot i que, com a cosa no fàcil d'explicar, durant el seu mandat, s'oposà al nomenament com a "catedràtic extraordinari" d'un fill de pagesos, que arribà a ser una figura clau del nacionalisme valencià.

Actualment és membre de l'Institut d'Estudis Catalans i del Consell Valencià de Cultura. Fa cinc anys li fou atorgat el Premi de la crítica "Serra d'Or".

Ha escrit nombroses publicacions i articles en revistes internacionals de Física Teòrica, Mecànica Quàntica (a). Té un llibre sobre la "Creació del Món", que és un assaig epistemològic (b) envers els déficits ontològics (c) per a la comprensió del món.

(a) *La Mecànica Quàntica (o física quàntica)* "neix" per tal de poder explicar els assoliments experimentals de fenòmens d'origen microscòpic (a nivell de les partícules subatòmiques), inexplicables per a la física clàssica de Newton.

(b) *Allò relatiu o pertanyent a l'epistemologia*, que és la ciència que tracta dels mètodes, fonaments i valor del coneixement.

(c) *Relatiu a l'ésser en general i les seves propietats essencials.*

Solució del mes passat: **Mary Santpere**
La guanyadora del concurs: **Pilar Millet i Casals**

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Per Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com) i M. Josep R. Lucas (gràfics)

Plou o fa sol

Nova temporada: 2010/2011. L'encetem tot sabent que ja no trobarem als teatres de la Ciutat Comtal la revista de distribució gratuïta *TeatreBCN*. Pispada, bufetejada, desafortunada, el que sigui, el cas és que els altres mitjans que per ara sobreviuran (*Revista Hamlet, Entreacte, Time Out Barcelona*,...) difícilment podran aportar la informació pràctica o condensada o íntima o detallada, però sempre imprescindible, que oferia aquesta publicació.

Fet el parèntesi, anem per feina... El 15 de setembre (i fins al 3 d'octubre) el **Teatre Tantarantana**, dintre del Festival Dan-salona, obre el VI Cicle de teatre físic, dansa i performance.

El 16 de setembre els actors i actrius de **Dagoll Dagom** entren vigorosos al nou **Artèria Paral·lel** (www.arteria.com), el nou teatre de la SGAE que vam conèixer amb altres noms: Scenic, Teatre Espanyol... Hi actuen –bàsicament de dijous a diumenge– fins al 10 d'octubre. Aquest mateix dia s'inicien les representacions de *Novecento*, del torinès Alessandro Baricco (www.corciateatre.com), al **Teatre del Raval**.

A final de mes, a partir del dia 23, retorna a Barcelona l'èxit etern del dramaturg català **Jordi Galceran** (Barcelona, 1964): *El mètode Grönholm*. L'emplaçament: el **Teatre Poliorama** de les nostres estimada Rambla.

El 29 de setembre el creador escènic **Àlex Serrano** (Barcelona, 1974) aterra a la **Sala Beckett** per oferir-hi el poètic i crític *Contra.Natura*.

El 30 de setembre el **Teatre Lliure de Gràcia** reemprèn, després de les reformes, la seva activitat: amb *Gata sobre teulada de zinc calenta* (*Cat on a Hot Tin Roof*, 1955) de Tennessee Williams (1911-1983).

Quan arribi l'1 d'octubre, un nom mític en la història del nostre teatre català inaugura la temporada al TNC (Sala Petita): l'**Adrià Gual** (1872-1943) i el seu dramàtic *Misteri de dolor* (1904). El mateix dia, l'**Electra**, dirigida per Oriol Broggi, aterrarà al Teatre Zorrilla de Badalona. Serem a dues passes del nostre estimat Temporada Alta gironí.

Juliol del 2010

HEM FET LA PICA

per *Jaume Boadella*

Sí, hem fet la Pica d'Estats. El grupet dels dillunaires ja feia anys que en veníem parlant. *Quan farem la Pica...?*, ens preguntàvem sovint. Només la menció de la Pica ens imposava; tot-hom mirava cap a l'altra banda, les respostes eren esparses i ho dèiem sense cap esma de victòria. Però les situacions canvien i la incorporació de nou jovent al grup, com Pere Compañó, Marià Aran i Josep Antoni Soriano, infongueren optimisme i, aquell projecte que ens semblava poc menys que impossible, ja l'anàvem acarasant i perfilant al nostre imaginari. Es convertia en una realitat irreversible.

Dalt la Pica

molestar ningú, per explicar aquest temor: la Pica infon respecte perquè és una muntanya femenina. Sí, ja us veig el somris per sota el nas, però pareu esment als meus arguments i potser canviareu d'opinió. De primer, quantes

cusable dels humans o, i aquí ve la meva teoria muntanyenco-filosòfica, no deu ser la resposta de l'inconscient a les situacions manifestament femenines que la Pica evoca; dificultat i goig de conquerir-la?; i els trons i llamps quan menys t'ho esperes, no recorden els canvis sobtats d'humor...? Ah! i cal trobar els períodes propicis per acostar-s'hi, no s'hi val qualsevol època de l'any...

Si prenem aquest fil conductor de la feminitat de la Pica, entendreu les emocions que els propers dies ens esperàvem. Els deu dillunaires, la majoria amb 64 o més anys a les espatlles, empreniem aquest festeig amb la *senyora* confiats en la seva indulgència, malgrat que no estàvem en el moment més viril de les nostres vides. D'entrada vàrem triar la via francesa de l'Artigue, en comptes de la catalana de la Vall Ferrera. La Via Catalana és més directa i abrupta, la francesa és considera-

Pica d'Estats

Hom es pregunta per què ens imposava la Pica...?, era per ser el cim més alt de Catalunya...?, encara que això no sembla una raó suficient. Us exposaré la meva teoria mig en to seriós, mig en to d'humor, i sobretot sense ànim de

muntanyes coneixeu que mantinguin el tractament femení? Ni el Pic de la Dona ha tingut aquest tracte; en canvi tenim l'Aneto, el Puigmal, el Pedraforca, el Bastiments, el Taga... Em pregunto si aquest fet és atzarós o és un oblit inex-

Refugi de Pinet

blement més llarga i de més desnivell, però l'aproximació és més suau com convé al tarannà femení. Triem la via francesa doncs; ja sabem que els francesos en això de *l'amour* hi entenen molt.

Dia 17. L'aproximació

Decidim fer nit i sopar a Encamp (Andorra) el dia 17 de juliol, a fi d'arribar més descansats a l'Artigue. El restaurant on era previst l'àpat és inesperadament tancat. Però, amics, recordeu que estem sota la protecció femenina, i la Rosa Maria, dona d'en Pere Compañó, que fa estada al càmping, es mobilitza juntament amb les amigues Mercè i Rossi, i ens preparen un sopar que ens fa oblidar les penes que ens esperen. Gràcies, amigues, us prometem que quan siguem el cim tindrem un pensament per a vosaltres.

Dia 18. Cap al refugi de Pinet

Deixem els detalls enrere i ja ens trobem a l'Artigue (cota 1188 m) a les 10 del matí amb les botes calçades, motxilla a l'esquena fent les primeres passes cap a l'objectiu del dia, el refugi de Pinet. Altre cop el món femení hi és present; unes noies franceses en biquini ens donen la benvinguda. Restem embadalits i bocabadats mentre alguna mirada indiscreta i innocent se'ns escapa, just per esbrinar que es preparen per fer ràfting al riu proper. Nosaltres seguim decidits i eufòrics ja que aquesta trobada és un bon auguri que la deessa de la muntanya és clarament amb nosaltres.

Segueixen boscos de fagedes travessades per corriols ombrívols sota les seves capçades. La cantarella del riu ens acompanya un bon tram de camí. Als romàntics us recomano aquesta part de camí que, encara que costerut, omple les delícies de l'ànima, dissol les penes i per uns instants ens sadolla d'humana felicitat. Una aturada, ja que hem d'atendre el reclam de recuperar forces i fer un mos ran de riu, i apa amunt...! que no ha estat res.

Ara la fageda ja és molt avall, som als prats d'alta muntanya amb un pendent considerable. Aquest és el reialme de les vaques i les mosques, elles s'estimen i es fastiguen mútuament.

Unes es defensen a cops de cua i condemnem les altres a una vida sense repòs. Nostre Senyor, que ha fet que res no sigui inútil, ha previst que remenant el ventre a cops de cua les vaques facin la llet més cremosa. D'altra banda, les mosques es dediquen a la lloable missió de fer-los la vida impossible amb el seu pessigolleig. Aquest pessigolleig provoca una rialla continguda a les vaques que, si no ho sabeu, ha donat nom a un fabricant de formatges. Bé, seguim..., les vaques, tot pasturant, ens observen impertèrrites disposades a no deixar-se empenyar per ningú més que no siguin les seves amigues. Un muuu! reptador ens avisa i ens fa esgarriar, però travessem la ramada amb seguretat, com si portéssim un salconduit de la nostra protectora la Pica. A mesura que guanyem alçada, l'horitzó s'allunya cap a l'infinit. Ens acompanya només el silenci ja que la xerrera s'ha anat esvaint com la boira matinera. De tant en tant, quan algú ens avança emetent un *Bon jour*, és replicat amb promptitud amb un *Bon Dia*, la qual cosa manifesta el nostre domini

dels idiomes. Que n'és de costeruda aquesta muntanya!, la flera d'excursionistes avança lentament estirant-se com uns elàstics. Al davant en Pere Compañó fent de guia, al darrere en Marià tenint cura dels endarrerits. Cal esmentar que tant en Pere com en Marià són companys amb molta ciència de muntanya i vigilen els nostres passos. Arribem el refugi de Pinet (cota 2240 m) sobre les 14.30 hores. Les necessitats més peremptòries són ateses; dinar, dutxar-se, esplai, sopar amb intercanvi de cançons amb un grup francès, i el repòs. Bona nit.

Dia 19. A fer la Pica

Són les 7.15 i ens trobem aplegats a taula per esmorzar galetes amb margarina, melmelada i una bona tassa de l'igualit café francès, que té tanta anomenada arreu del món. Sobre les 8 ja ens trobem fent camí per la canal d'accés, és la valleta de Barz, cap al coll de Riufred (cota 2978 m). Com s'ha transformat el paisatge!; ja no hi ha prats, sinó tarteres i glaceres, que volen barrar-nos el pas. Als nostres peus i molt

Pic Verdaguer

avall guaitem el refugi amb les nostres amigues que ens han acompanyat durant la nit. No patiu, estimades espeses. Elles no han dormit amb nosaltres, han dormit sota els estels espectaculars de la nit. Són les someres encarregades de pujar el menjar al refugi.

Ens aturem de tant en tant per agafar aire i curar el mal de cor fent un petit mos i recuperar energies. Ara sortim de la part ombrívola i enfilem cap al Coll solejat de Riufred. A qui no ho ha fet abans, ara li toca empastifar-se amb crema solar. La monotonia de l'ascensió es combina amb descansos regulars, fotografies i, de tant en tant, aixequem la mirada al cel implorant benevolència amb el temps, que es manté impertorbablement bo, encara que amb la Pica pot haver-hi un canvi sobtat d'humor i engegar la pujada a dida.

Al Coll del Riufred, on hi ha la divisòria entre el Montcalm (3077 m) i la Pica (3143 m), fem un petit respir per seguir decidits cap a un altre collet, que separa la Pica del cim Verdaguer. Aquest és un punt solemne de reunió ja que manquen pocs metres per al cim. Com les criatures, ens posem en fila índia per ordre d'edat. Els més respectables primer i la joventut al darrere. Inicia l'atac final Joan Casals, Josep Ramon, Ernest Aguilar, Marià Aran, Jaume Bodella, Jordi Ramon, Víctor Domingo, Francisco Ballesta, Joan Anton Soriano i Pere Compañó.

Hem fet el cim! És un moment on les emocions s'alliberen, esclaten sobtadament com un tro. Uns riuen, altres ploren, ja que en tenen els seus motius, tothom s'abraça a redós de la creu de la Pica. Visca Catalunya! ressona amb força als quatre vents. Cerquem un espai per ubicar-nos en la cantelluda i petita parcel·la del cim i fer les primeres fotos, quan l'Ernest treu l'ampolla de cava per celebrar els seus 67 anys. Des d'aquí albiem gran part de Catalunya, el nostre esguard ressegueix els perfils de la nostra terra, se'ns inflama altre cop el cor; que bonica que ets!, on ets Mare de Déu de Núria!?, on ets Mare de Déu de Montserrat!?, on ets...?; no és que tots siguem creients, però en aquests moments manifestem la nostra espiritualitat a la nostra manera.

Inhalem l'aire escàs i puríssim de la

Pica per darrera vegada mentre diem *Agur* al solitari excursionista basc, que respectuosament ha romàs a pocs metres del grup compartint en silenci les nostres emocions. Ell resta sorprès pel nostre domini del basc mentre enfilem la baixada amb la intenció de remuntar el proper Cim Verdaguer (3125 m). Verdaguer, poeta de la nostra terra, va pujar a la Pica cap al 1883 i bé mereix el segon pic més alt de Catalunya.

Ara som altre cop al Coll del Riufred. Aquí el grup es divideix, uns quants prefereixen pair les emocions amb un petit descans, altres volen fer el cim del Montcalm (3077 m). Un cop retrobats, iniciem el camí de baixada. Se'ns fa feixuc ja sigui pel cansament, per la gana insistent o per la dificultat d'avançar pendent avall per senderols indefinits i on rodolen les pedres pel seu equilibri inestable. Les relliscades són freqüents i alguna expressió com *Ai mare que me la f...!*, se'ns escapa, afortunadament sense cap conseqüència. Un de nosaltres, no en diem el nom ja que és home casat, fa una relliscada amb una pedra, no amb una dona, i s'escorre muntanya avall amb els braços oberts amb la intenció d'abraçar la terra estimada mentre amb la boca la morreja com un llimac. Per un moment, penso que és la manifestació de l'èxtasi d'amor per la Pica; però quan veiem les seves esgarinxades, tots ens mobilitzem preocupats. Afortunadament l'incident no té més conseqüències. Sense més ensurts arribem a la vora d'un estany sense nom on farem un mos. Són quarts de quatre de la tarda i els planys dels estòmacs ressonen en aquell racó

de món. Ja recuperats, arribem al refugi de Pinet passades les cinc de la tarda.

Un cop al refugi, iniciem les rutines diàries. Com a la *mili*, on l'experiència és un grau, ja hem descobert que pagar per tres minuts d'aigua calenta no són suficients per despullar-te, remullar-te, ensabonar-te i esbandir-te i acabar dutxant-te amb aigua freda. Hem decidit adherir-nos als plans d'austeritat d'en Zapatero i ens dutxem amb aigua freda acabada de desgelar de la muntanya. A sopar i a dormir. Bona nit.

Dia 20. La Tornada

Esmorzats i refets, iniciem el camí de tornada. Deu ser perquè ens allunyem de les muntanyes estimades o pel cansament, el cert és que les comes balbes es resisteixen a caminar. A poc a poc anem prenent contacte amb la normalitat, res no ha canviat aquests dies d'allunyament mundà; constatem que les vaques encara no han fet la pau amb les mosques, la fageda segueix al mateix lloc i el riu encara llisca content cap al mar. Però nosaltres estem eufòrics, hem fet la Pica i ens esperen els estimats i els amics per compartir-ho. En fi, hem arribat a l'Artigue després de caminar aquests dies 20,4 km i salvar uns desnivells de 2522 metres. Ens remullem els peus amb molt de gust al riu de l'Artigue.

La festa s'acaba amb un dinar a Campelles, anem a Cal Ras recomanats per en Josep Ramon. Fem un dinar a bon preu, que ens retorna definitivament a aquest món. Ens acomiadem amb abraçades i amb un... fins a la propera!

Contes del Masnou

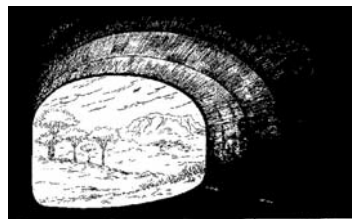
Per Josep Condeminas

LA MISTERIOSA DESAPARICIÓ DE JULES DEVEREAU

A finals de l'any 1948 un succés va commoçar la població del Masnou, que, per la seva gravetat, va fer intervenir les mes altes autoritats policials. En aquell temps hi havia un gran solar per edificar que s'estenia des del passeig Cristòfol Colom fins a una sèrie de cases totes iguals, arrengrades amb la botiga de comestibles de Can Comerma del carrer Navarra. Just on la paret de l'última casa confrontava amb el solar, hi havia una de les entrades a un conducte soterrat d'aigües pluvials amb una galeria suficientment alta perquè hi pogués passar una persona, i que travessava part del carrer Navarra, el passeig Roman Fabra i la plaça Marcel·lina Monteys (dels Cavallers) amb sortida final al carrer Bassegoda i Amigó, just on ara hi ha un pàrquing. En aquell temps, la circulació d'automòbils per l'interior de la població era pràcticament inexistent, i la quixalla podia jugar sense cap perill al bell mig dels carrers i places. Ara bé, un dels jocs predilectes era explorar cases deshabitades i mines en desús, encara que la prova de valentia per excel·lència consistia a recórrer el tram del conducte pluvial abans mencionat. No és d'estranyar, doncs, que els companys d'en Jules Devereau, en "Julio" per als amics, l'instessin a fer aquest recorregut si volia pertànyer a la seva colla. Fill d'un matrimoni francès instal·lat al Masnou feia poc temps, en Jules era un noi de tretze anys, educat, ponderat i intel·ligent, prova d'això últim és que havia après el català en molt poc temps, així com fer amics entre els companys de l'"Acadèmia Montser-rat", però... faltava la prova definitiva que els amics consideraven per a la seva total integració. En arribar a

l'entrada del conducte, en Jules encengué la llanterna i s'endinsà en aquella tenebrosa galeria infestada de brutícia, cagarades i rates. Expectants, els seus companys l'esperaven encuriósits a la sortida del carrer Bassegoda i Amigó. Passaren els minuts, un quart d'hora, mitja hora!, però en Jules no apareixia. Intrigats, van recórrer la galeria, però no trobaren rastre d'en Jules. A partir d'aquests moments, els esdeveniments es precipitaren. Alertats els pares, aquests ho posaren en coneixement de les autoritats, que es mobilitzaren ràpidament i inspeccionaren mil·límetre a mil·límetre la galeria. Naturalment, la població fou també escorcollada de dalt a baix i alertades les poblacions veïnes, però el resultat fou totalment infructuós. Dos dies més tard, els pares d'en Jules reberen un avís perquè es presentessin urgentment a l'Ajuntament. Esperançats, foren rebuts per l'alcalde, el secretari, el sergent de la Guàrdia Civil i un notari. Sobre una taula hi havia un voluminós paquet embolcallat amb un paper engroguit i ressecat pels anys.

—Senyors Devereau —digué l'alcalde amb gravetat—, aquest paquet que veuen aquí va ser dipositat en aquest Ajuntament mitjançant acta notarial ara fa exactament cent quaranta anys i, incomprensiblement, el sobre lacrat que l'acompanya va dirigit a vostès, amb la seva adreça i telèfon actuals... Tot i que ha estat gairebé oblidat durant anys, el zel i professionalitat del senyor secretari, aquí present, m'ha recordat que el paquet havia de ser obert exactament el dia 15 de desembre del present any, o sigui, abans d'ahir, data de la desaparició del seu fill. Ara, amb el seu permís i en

presència del senyor notari, obrirem el sobre i el paquet.

A l'interior del sobre lacrat aparegué una carta del senyor Ramon Sanahuja, que va regentar l'alcaldia del Masnou des de l'any 1804 fins al 1809. Hi especificava que havia estat cridat a la Comandància Francesa de Barcelona per l'assumpte dels cinc ciutadans del Masnou condemnats a mort per la seva oposició armada contra les tropes napoleòniques. Amb la por al cos, l'alcalde fou conduït a presència del general francès Jules Devereau. La primera sorpresa fou quan aquest s'expressà en perfecte català; la segona, va ser que sota la seva responsabilitat deixava lliures, sense càrrecs, els cinc presoners. Seguidament, el general féu entrega a l'alcalde d'un paquet amb l'insòlit prec que no fos obert fins al dia 15 de desembre de l'any 1948. Els pares d'en Jules estaven atònits.

Seguidament obriren el paquet i... un crit d'esglai se li escapà, a la mare d'en Jules. A l'interior aparegué la roba que en Jules duia el dia de la seva desaparició: jaqueta, jersei, camisa, mitjons, sabates... tot!; però, com era possible allò? Junt a la roba hi havia una certa quantitat de quartilles escrites en francès. Per resumir, direm que aquells escrits relataven els esdeveniments d'aquell fatídic dia. Quan el jove Jules s'endinsà per l'obscura galeria no respirà tranquil fins que va albirar la claror de la sortida, però quan va sortir a l'exterior es trobà en un lloc sense cases, en ple camp. Posteriorment descobriria que, inexplicablement, havia reulat en el temps fins a la França de 1776. La resta de l'escrit era una descripció de la

seva vida i carrera com a militar. Totalment aclaparats per la incredulitat, però finalment rendits a l'evidència dels fets i posteriors proves, que no deixaven cap

dubte de la seva veracitat, els pares d'en Jules tornaren a França amb el relatiu consol que, almenys, el seu fill havia estat un home de prestigi, honorat en els llibres

d'història i enterrat en el Panteó d'Homes Il·lustres de França, amb un bust, armes i objectes personals exposats en el Museu de l'exèrcit de la capital gal·la.

Parlem de llibres

Per Pere Martí i Bertran

Un llibre per fer estimar els llibres

Josep M. Aloy (Manresa, 1948) és un dels crítics de LIJ (Literatura Infantil i Juvenil) més reconeguts i de major producció del país. Durant anys ha col·laborat en la majoria de revistes especialitzades o que hi han dedicat una certa atenció: *Faristol*, *Escola Catalana*, *ooohéee...* Durant anys ha parlat de llibres per a infants i joves des de moltes plataformes: escola, formació d'adults i del professorat, blogs d'internet, assessorament editorial, congressos... i naturalment premsa escrita. Ara, ha volgut recollir una part de la seva experiència en un llibre eminentment divulgatiu sobre la literatura juvenil: *Et diran que llegeixis, Bernat* ALOY, JOSEP M. *Et diran que llegeixis, Bernat*.¹ Edicions de L'Albí (Col·lecció: "Idees", 20). Berga, 2010. 207 pàgines.

I dic divulgatiu perquè la seva primera intenció va ser fer una guia per al seu fill Bernat, de 12 anys i estudiant de 1r d'ESO, d'autors i de llibres que valia la pena de llegir. I per extensió, és clar, ha fet una guia per a joves lectors, per a pares amb fills en edat escolar, per a ensenyants i per a tothom qui es vegi en la necessitat d'haver de triar i recomanar llibres per a adolescents.

Ahora, però, i com indica el subtítol, "Mig segle de literatura per a joves (1960-2010)", ha fet una aportació important, i encara poc habitual en català i sobre literatura catalana, a la fixació d'uns títols i d'uns autors, això que els especialistes anomenen el *cànon*, del qual es parla tant darrerament, ja que hi ha una superproducció de llibres de lectura i, doncs, una dispersió que fa que els referents col·lectius, aquells títols compartits per la majoria de la població, cada vegada siguin més escassos. Josep M. Aloy, amb la seguretat que li dona ser un dels grans lectors, almenys de LIJ, d'aquest país, ens ofereix una sèrie de obres que considera que un jove català hauria de conèixer: són eminentment autors catalans, però també n'hi ha alguns d'estrangers, que com deixa clar el van marcar, tant a ell com als seus alumnes: Rodari, Dahl i Ende. A la introducció, i amb la modèstia que el caracteritza, ens fa palesa la seva intenció: "Aquest recull de textos que et dedico parla de llibres i de lectures. D'allò que jo conec i d'allò que a mi més m'ha agradat. No pretén ser un recull exhaustiu i tampoc no hi són tots aquells que segurament hi haurien de ser. És una visió i una selecció d'obres i d'autors molt personal. Qualsevol estudiós de la literatura infantil hauria pogut fer la seva selecció i podria ser diferent d'aquesta." (p. 15). Benvinguts estudis com aquest, per personals i subjectius que puguin ser o semblar, i fins i tot per molt que puguin tenir alguna mancança, com per exemple la poca consideració de la LIJ feta al País Valencià, o algun apartat millorable, com el dedicat als llibres de teatre i de poesia. Si teniu fills adolescents, si us dediqueu a l'ensenyament... val la pena que llegiu *Et diran que llegeixis, Bernat*. De ben segur que el convertireu en un llibre de capçalera.

La punta de la llengua (16)

Per Esteve Pujol i Pons

Diuen que *cada terra fa sa guerra*, i és veritat. També ho és pel que fa a la manera d'anomenar les hores del rellotge.

A Catalunya tenim el costum d'anomenar-les així:

Diem **les dues... les quatre... les cinc... les deu...** quan són hores justes.

Quan passa una mica de l'hora justa, acostumem a dir **les quatre tocadetes... les nou tocadetes... la una tocada...**

Diem **un quart de tres (2.15)... dos quarts de tres (2.30)... tres quarts de tres (2.45)...** i no diem *les dues i quart... ni *les dues i mitja... ni *les tres menys quart...; **un quart de dotze... dos quarts de dotze... tres quarts de dotze...** i no diem *les onze i quart... ni *les onze i mitja... ni *la una menys quart...

També diem **des quarts i cinc de set (6.35)... tres quarts**

i deu de nou (9.55), és clar que aquí també podem dir **falten cinc minuts per les nou... les vuit i cinc (8.05)... les set i deu (7.10)**, i és clar que també podem dir **falten cinc minuts per un quart de vuit...**

Quan no demanem tanta precisió, acostumem a fer servir **mig quart de quatre... des quarts i mig de dotze... un quart i mig de sis...**

I encara usem aquells simpàtics **quarts d'una... quarts d'onze... quarts de cinc...** que signifiquen **dos quarts de...** sense ser obsessius per la precisió dels minuts!

Val la pena de conservar les nostres maneres pròpies d'anomenar les hores i no agafar-ne de manllevades a altres idiomes, ja que *cada terra fa sa guerra*.

GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT

Per Carles Maristany

AQUÍ HI HA MARRO

Seguint la tònica de voler sorprendre els meus lectors, sempre amb temes diferents, per allò de: De què ens parlarà avui aquest ximplet...?

Bé, d'una cosa ben subtil: l'aroma. L'aroma de què? Del cafè, sí, sí, del cafè.

Petits grans que, en torrar-los, exhaleu una olor, una flaire...

Diuen que les olors porten records. És veritat!

De jovenet recordo que en pujar les seixanta escales, en arribar a Can Genové, avui és al començament del carrer de Joan XXIII, a vegades els narius ja captaven una flaire densa, agradable, incitant, que provenia del carrer de Lluís Millet, transportat pel llebetjol. A l'altura de la torre dels Arnal, el senyor Lacambra torrava el cafè a la torradora situada al final del jardí.

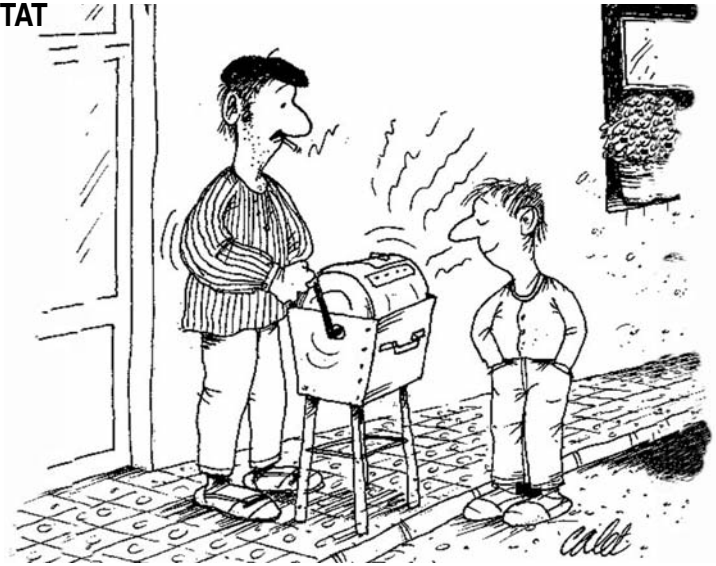
Jo ja sabia la porta on trucar i portava els diners per a la compra encarregada. Poc després sortia de la torre amb una paperina de cafè torrat de poc; d'amagatotis, dins del cistell perquè llavors era cosa "d'estraperlo" de contraban quasi.

Tan sols l'arrel de la xicoira o el malt eren assequibles com a succedanis del cafè. La postguerra!

La diferència de sabor, posem-ho per cas, era com el d'una llenca de "jabugo" al d'un de cansalada viada fumada.

També recordo que al final del carrer Pere Grau, enfront de la carboneria de can Manyanet (avui la plaça Alsina Sensat), veure l'amo de la carboneria fer girar la maneta del torrador i jo, encuriós, l'observava tot ensumant. Vaig coincidir amb això un parell o tres vegades en tota la vida.

Anys després en passar per darrere de l'església de Santa Maria del Mar, quan els mossos de can Gisbert torra-

ven el cafè (ja legalment) l'olor incitava a tornar enrere, entrar-hi i comprar-ne una bossa i, tot aprofitant l'ocasió, una paperina d'ametlles acabades de torrar. Bones, boníssimes!

Avui dia es parla molt de les cafeteres elèctriques, de les càpsules, dels "bars de pressió", de la mólta, de la cremosa textura; però si estem asseguats mitja dotzena de comensals a la taula d'un restaurant i tots demanem un cafè (que sigui curt, si us plau) quasi no ens assabentem que l'acaben de fer, per la manca de l'aroma. D'això, res de res!

A Barcelona, el carrer de la Llibreteria és, sens dubte, el carrer més perfumat de la ciutat (pel cafè) i també hi ha alguna estació del metro amb cafeteria al vestíbul en la qual l'olor és present; tan etèria que omple tot el recinte; i els sobrets de sucre buits, escampats per tot el terra del taulell, donen fe del fort tràfec del negoci que atrau la clientela amb l'olor, com el formatge les rates. I ara, allò de:

"El cafè de popa i el de proa parents llunyans."

Com tots ja sabeu, en els vaixells de la nostra Marina de Guerra, la guàrdia dita de "mitja", la de les 00 h a les 04 h de la matinada*, acostuma a rebre un plat de sopa d'all. A la marina de vela, la masnovina de llavors, un pot de cafè era l'acostumat. Però matissem: el de popa excel·lent, fragant, dens, amb cos i textura; el de proa era

el mateix, però de la segona colada, prim i lleuger.

Si feia bo, la tripulació hi sucava unes galetes; si pintaven bastos, un raget de rom amb el permís del capità.

Recordo amb nostàlgia el bon amic Palmò Anglés, al qual podies escoltar llargament sense interrompre'l per la seva amena conversa i coneixements sobre el tema, i transcriure-us una sucosa anècdota del seu avi J. Sala, capità de la corbeta "Valparaíso" de 1863 tones.

Ell, un cop jubilat i ja a casa seva, seguint el costum adquirit amb tants anys a bord de vaixells, a mitjanit es llevava, baixava a la cuina, es preparava i prenia el seu cafetó i tornava a ficar-se al llit. Res d'insomnis! N'estava curat! Ja que era costum a bord que el capità s'aixequés sempre a mitjanit; tingués guàrdia o estigués franc i pugés a coberta, fes una ullada a l'aparell, per veure si portava bé**. Una llambregada al cel, un cop d'ull a la brúixola, al diari de bord, als llums de situació i, després que el majordom li servís el seu bon cafè, s'entornés a la seva llitera dient a la guàrdia: "Nois, desperteu-me si hi ha novetat o baixa molt el baròmetre!"

Nota: *A la marina els quarts (de guàrdia) duren quatre hores.

**Portar bé l'aparell és rebre el vent de forma correcta amb la quantitat de drap adequada.

NIT

D'HAVANERES

I ROM 10

El Masnou dissabte 25 de setembre
a les 9 del vespre a la plaça d'Ocata

Hi actuaran:

- La Corrandà
- Roca Grossa

Cartell de Rut Oliver.

Ho organitza:

Sons
Associació Músical
EL MASNOU

Ho patrocina:

Hi col·laboren:

petit **café**

 VEREMA AUTOS SL

 Enric, sl

 miquel

Edampats Arenas, s.l.

Ajuntament del Masnou

 Grau

 VERMUT CISA

 CAN RAC

J. Ramón
Sastreia Camisó

ESTUDI MUSICAL
Carmen Amo Torra

 Waller de publicitat

Anecdotari

Per Rosa Pagès

El passat vuit d'agost ens va deixar Alfons Aragó, quan feia quasi un mes just que ho havia fet el seu germà Vicenç. Em va venir a la memòria com havien estat sempre de bromistes els tres nois Aragó, i ¿què millor puc fer en recordança d'ells que tornar a escriure l'anècdota que vaig fer en aquest butlletí l'abril del 1992?

L'any 1944, durant la Nit de Reis, els germans Aragó (Alfons, Joan i Vicenç), junt amb Antonio Bascuñana –de can Munbru– i Vicenç Segarra –el lampista–, van voler fer una nit de trapelleries a costa d'alguns habitants del poble. Això sí, amb el vist-i-plau del caporal de la guàrdia civil, el Sr. Valiente. El primer que van fer va ser anar a buscar el carro de can Barnadas (avui càmping El Masnou) i el van deixar sobre la paret de separació entre la via del tren i la carretera. El van deixar posat de tal forma que una roda estava cap a la via i l'altra cap a la carretera.

Seguidament, van anar a la platja i van agafar la barca d'en Noms i, a pes de braços, la van portar a can Xuriach, que vivia a les cases barates de la carretera d'Alella. Allà la van deixar lligada al mànec de la porta.

No en van tenir prou amb aquesta barca, ja que en van anar a buscar-ne una altra: la d'en Pere Pagès –el fuster–, i la van deixar ben posada al davant de casa seva (aleshores vivia al carrer de Barcelona, allà on hi havia hagut el jutjat).

Quan estaven fent aquesta feina, van veure que passava en Miquel Humet, i ells, tot decidits, el van cridar perquè els donés un cop de mà.

En Miquel, tot disposat, com sempre, els va ajudar a dur-la fins a la casa esmentada. Mentre anaven caminant, li van preguntar on anava ell. Tot ufanós els va dir: *Vaig a buscar en Joan Duran – de can Duñach– perquè anem a portar cartes i pastanagues a les noies del poble.*

L'endemà, l'avi Xuriach no podia sortir de casa i no sabia quin n'era el motiu. Passades unes hores va poder obrir la porta perquè uns d'Alella van passar-hi i, molt animosos, es van endur la barca cap al seu poble.

En Pere Pagès se'n feia creus, ja que no entenia què hi feia la barca a casa seva, quan no hi havia hagut cap temporal.

Ningú no es va imaginar que uns quants bromistes del poble van voler fer una nit moguda i de sorpresa per al Dia de Reis.

Explicada per Alfons Aragó

**GENT
DEL MASNOU**
i n f o r m a

Exposicions

Del 4 al 24/9

JOSEP IGUAL. Pintures

Del 25/9 al 15/10

MARTÍ IGUAL. L'art en metall

Col·leccionisme

TROBADA MENSUAL D'INTERCANVI DE PLAQUES DE CAVA, PUNTS DE LLIBRE, SEGELLS, MONEDES, POSAGOTS, GOIGS, ETC.

Cada segon dimecres de mes, de 7 a 9 del vespre, al local social de Gent del Masnou.

PROPERES TROBADES:

Dime.8 de setembre Dime. 13 d'octubre

Grup Rauxa

DIUMENGE AMB LLETRES

Diumenge 26 de setembre a les 7 del vespre al local social. **Vetllada artística, literària, musical...**

A càrrec del Grup Rauxa de Gent del Masnou

Entrada gratuïta

40è Curs de Balls de Saló de Gent del Masnou

Octubre-desembre 2010
de l'1 d'octubre al 17 de desembre

Passa-t'ho bé!

Cada divendres de 20.30 a 22.30
Rock, tango, cha-cha-cha, vals, polca, fox, pas doble, mambo, etc... a partir de nivell 0
Preu parella soci: 75 € no soci 85€

Inscripcions i informació
fins a final de setembre a Gent del Masnou
Dr. Agell, 9, de 6 a 9 del vespre 93 540 39 29

Places limitades

Vocalia Recreativa

Arran de sòl

Per Pledebuit

Quan llegireu aquesta columna, les revetlles d'estiu hauran passat; la primera, la del Solstici d'estiu, ja quasi no la recordareu; el bon temps tocarà a la seva fi; haurà començat l'escurçament dels dies; la mainada tornarà a col·legi; s'hauran acabat les vacances i... vés a saber fins quan no tornareu a gaudir d'un pont per poder anar-vos-en vés a saber on. Quina pena, oi?

Aquest és el pensament majoritari sobre l'estiu, i sembla que tothom qui pensi el contrari és un pobre desgraciat, un ximple, una bèstia rara, etc.

Però, pensem-ho bé, analitzem-ho. La revetlla de Sant Joan (el solstici d'estiu) era una tradició ancestral a l'entorn del foc: es feia la foguera, es tiraven quatre petards i es menjava la coca, normalment en família o al veïnat. Ara, dies abans, els petits, i no tan petits, projectes de terrorista, assagen amb petards de gran potència als embornals que troben camí de casa, en bústies, panys, etc., a veure si fan cagar de por el veïnat. Després, els més joves van de "marxa", o sigui fer tot el que els rota, i fins a la matinada a veure qui empastifa més les platges. El contribuent ja pagarà la despesa dels equips de neteja. I això quan no se salten tota norma lògica i passa el que passa, com enguany a Castelldefels.

Segona, el bon temps. Temps de suar pels descosits, jeure a la "bartola", anar sempre assedegat, no dormir bé, no tenir ganes, ni gota, de pensar.

L'escurçament dels dies. Hi ha qui ho considera una maledicció, divina, però maledicció. I diuen, tan bé que anaven els dies llargs, sí, aquells en què alguns, o molts, han d'anar-se'n a dormir amb claror, calor i sorolls per no poder descansar com Déu mana.

La mainada tornarà a l'escola. Quina pega, oi? Sobretot per a ells, ja que per als pobres avis que els havien d'aguantar serà un descans, tament com si els donessin vacances, encara que ara els tocarà anar-los-hi a portar i cercar, però tindran unes hores de descans i podran anar pensant a quina residència poden, o volen, anar, quan facin nosa.

Les vacances, oh les vacances! Aquells dies en què haureu gastat més del compte, que haureu trobat cues a tot arreu, on us hauran mal servit i haureu pagat més a canvi. I a més, fins a l'octubre no hi haurà un pont, i l'aqüeducte fins al desembre. Per tant, com veieu, el bon temps és una meravella: es descansa malament, se sua molt, es gasta més, etc., i tot això en nom d'una tradició? A més, no dèieu que hi ha crisi? És clar que n'hi ha, sobretot per al qui no té feina i, a més, té una hipoteca. Aquest sí que sap el que és crisi. Però, per a alguns, molts, sembla que no n'hi hagi, o ja petarà per on pugui, i ruc el darrer.

I us deureu preguntar, sí que li agafa fort la calor a aquest quisso!?, doncs sí, penseu que nosaltres, tot i que en arribar l'estiu ens cau el pèl d'hivern, encara ens queda l'altre, que és com un abric de pell; i a més, només suem per la boca. Us ho imagineu si us passés a vosaltres?

Apa, bup, bup.

La cuina de l'Antònia

AMANIDA DE XAMPINYONS CRUS

Temps: 20 min.

Ingredients per a 2 persones:

150 gr de xampinyons, 1 poma reineta, api blanc i tendre, 3 nous, 1 endívia, 1 llimona; per a la salsa: unes quantes tàperes, 1 ou, oli, ½ llimona, sal.

Netejarem els xampinyons fixant-nos que no els quedi terra; si cal, els rentarem amb aigua sense que s'amarin, els tallarem a làmines finíssimes i els deixarem reposar ruixats amb suc de llimona.

Farem el mateix amb la poma, un cop tallada, la llimona en aquest cas evita que la fruita s'enfosqueixi.

Tallarem l'api a trossets llargs i prims, sense filaments, i pelarem, esbocinarem i rentarem les nous.

Ja escorreguts, barrejarem els ingredients amb una prudent quantitat de salsa maionesa, que haurem fet amb unes quantes tàperes aixafades (en aquest cas substituiran l'all) i posarem l'amanida al mig del plat o plata.

Al voltant hi situarem les fulles de l'endívia amb una mica de pebre i ruixades amb unes gotes d'oli i llimona.

el cullerot

Sant Felip, 45. 93 540 97 41 el Masnou
Canonge Baranera, 75. 93 384 43 51 Badalona
elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

MASNOU.COM

WWW.EL

Portal social

Jordi Viñas Tremols
686 07 87 34

Ai

ASSESSORIA IGLESIAS

- FISCAL • LABORAL
- COMPTABLE • ASSEGURANCES
- GESTIÓ IMMOBILIÀRIA
- GESTIONS DE TRÀNSIT

Sant Miquel, 21, A, baixos • 08320 El Masnou
Tels. 93 540 40 53 • 39 95 • fax. 93 540 40 53

Finques Puig S L

Serveis immobiliaris en general

Administració i venda **API**

de pisos, cases i rústiques. Propietat horitzontal. Assessoria jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
93 555 10 60 / 17 61 • info@finquespuig.net

Visiteu-nos a: **finquespuig.net**

FINQUES MESLLOC
LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

A T

àngel tena

JOIERS

Ens hem traslladat al carrer Pere Grau 14, al costat de Mobles Vilalta

Pere Grau, 14 · El Masnou · 93 555 64 51

E S P E C I A L I S T E S E N D I A M A N T S

Símbols de Catalunya

Projecte en construcció del monument a la Independència de Catalunya, que s'inaugurarà el 12 de setembre a l'Aplec per a la Independència a Arenys de Munt i que commemora la primera consulta popular per la sobirania de la nostra Nació celebrada el 13 de setembre del 2009. L'escultura és obra dels escultors Jaume Rodri i Pep Solé i el finançament es fa per aportació popular.